

ולפי מ"ש לקמן שע"י הטבילה יהיה בניין הנוק' דאטב"ח כידוע, א"כ אין לכוין במ"ט ימי העומר בהמשכת המוחין אלא לכלים דז"א, ולא כמ"ש בסידורים אחרים, שכתוב להמשיך מלכויות ודמות וכו' לכלים דיעקו"ר שהרי בניין הנוק' דאטב"ח הוא ע"י ה"ג ושני חסדים דנו"ה. ואלו החסדים אין יורדים ליסוד דז"א כ"א בעת הטבילה, כי מכוח ירידתם במרוצה ליסוד דז"א חוזרין לעלות בסוד או"ח. ואז נמשך כתר לז"א, ומחצי שלישי או"ח דחסד דת"ת נמשך כתר לנוק' ומתחלק לד"ח. בבניין חב"ד נכנס חלק א', בבניין חג"ת נכנס חלק ב', בבניין נה"י נכנס חלק ג', בבניין המלכות אח"כ נכנס חלק ד', ונבנה הכתר דנוק'. וכ"ז נעשה אחר המשכת הכתר דז"א ע"י הטבילה, כמו כוונת קונה הכל. ועיין נה"ש דף כ"ח סע"א ד"ה בעניין.

הקדמת החי בשמש (סידור היר"א ח"ב עמוד 483) (מתוקן על פי כ"י של ר' שלום הדיה)

סדר המשכת החו"ג של העשרה דמים הנמשכים בזו"ן בכל לילה ממ"ט ימי העומר בברכה הנלע"ד הוא בז"ק דזו"ן שכל קצה מהזו"ק הנז' כלול מזו"ק והם מ"ט פרצופים דהיינו פרצוף החסד הכולל כלול מזו"פ וכן פר' הגבורה וכן פר' הת"ת וכן פר' הנצח וכן פר' ההוד וכן פר' היסוד וכן פר' המלכות דזו"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן וכל אחד מהם כלול ממ"ה וב"ן כ"ז בבינה דזו"ן וכן בחכמה דזו"ן וכן בכתר דזו"ן וכנז' כ"ז בסדר נענועי הלולב בארוכה יע"ש. וא"כ הז' לילות דשבוע א' הוא בז"ק דזו"פ חסד דז"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן דהיינו ליל א' בז"ק דפר' חסד דפר' חסד דזו"ן. ליל ב' בז"ק דפר' חסד דפר' גבורה דזו"ן. ליל ג' בז"ק דפר' חסד דפר' ת"ת דזו"ן. ליל ד' בז"ק דפר' חסד דפר' נצח דזו"ן. ליל ה' בז"ק דפר' חסד דפר' הוד דזו"ן. ליל ו' בז"ק דפר' חסד דפר' יסוד דזו"ן. ליל ז' בז"ק דפר' חסד דמלכות דזו"ן. כל הנז' בז' לילות דשבוע א'. ז' לילות דשבוע ב' הוא בז"ק דז' פר' הגבורה דכ"א מזו"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן כנ"ל בשבוע א'.

וכן הז' לילות דשבוע ג' הוא בז"ק דז"פ ת"ת דכ"א מזו"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן כנ"ל. וכן הז' לילות דשבוע ד' הוא בז"ק דז"פ הנצח דכ"א מזו"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ה' הוא בז"ק דז"פ ההוד דכ"א מזו"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ו' הוא בז"ק דז"פ יסוד דכ"א מזו"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן. וכן הז' לילות דשבוע ז' הוא בז"ק דז"פ מלכות דכ"א מזו"פ חג"ת נהי"ם דזו"ן, וכנז"ל.

או באופן אחר, והוא כי ידוע כי הז"ק דכל א' מג"פ כח"ב דזו"ן הכוללים כל א' כולל

לצאת בני ישראל עד סוף פרשת יתרו. וכשתגיע לפ' משפטים תקרא שלשה פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן ואל משה אמר עלה אל ה' כו' עד תשלום הפרשה. וכשתגיע לפ' ואתחנן תקרא שלש' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא עשרת הדברות השניות שהם מן ויקרא משה אל כל ישראל עד סיום פרשת שמע ישראל שהוא עד ובשעריך. ומשם תדלג ותקרא שלשה פסוקים האחרונים. וכשתגיע לפרשת ראה תקרא ג' פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא מן שבעה שבועות תספר לך עד סוף הפ'. וכשתסיים לקרוא כל הפרשיות על הסדר תקרא כל נביא ונביא וכל כתוב וכתוב מן הכתובים, ע"ד הנז' ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים שבכל א' וא' מהם, עד שתסיים כל הכ"ד ספרים. והפסוקים של מגילת איכה תקראם בלחש מפני שהוא י"ט ומגילת רות תקראנה כולה. ובהגיעך אל יחזקאל תקרא הפטרת יום א' של שבועות כולה שהיא מן ויהי בשלשים שנה כו' עד תשלומה ותדלג אל פסוק ותשאני רוח כו' ומשם תדלג אל שלשה פסוקים האחרונים שבו ובהגיעך אל חבקוק תקרא שלשה פסוקים הראשונים שבו ותדלג אל פ' וה' בהיכל קדשו כו' תפלה לחבקוק כו' עד סוף חבקוק כי זאת היא הפטרת יום ב' דשבועות, וזהו הסדר המוכרח בענין המקרא. ואח"כ שאר הלילה בסודות התורה ובספר הזוהר

כפי השגת שכלך:

ובהגיע אשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר, בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח אשר אז נקרא אילת השחר כנודע. אז צריך שתטבול במקוה. ותכוין אל המקוה העליון שהוא כתר עליון דז"א, הנמשך לו בלילה הזה והוא נקרא שער החמשים כמ"ש, ועליו נאמר וזרקתי עליכם מים טהורים כו'. ועי"כ אנו מקבלים תוספת קדושה מבחי' הכתר הזה. וטעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים ב' דברים, הא' הוא להמשיך את כתר העליון דז"א ע"י עסק התורה כנז', ואחר כך באשמורת הבוקר אנו נעשים שושביני' דמטרוניתא רחל נוק' דז"א, ומוליכין את הכלה הכלולה לבית הטבילה וטובלת

במקוה העליון הנז' שהוא הכתר הנז'. וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה. אבל אל תטעה לומר כי אז היא עולה עד • הכתר דז"א, אבל היא מקבלת במקומה למטה טהרה וטבילה מלמעלה [כ"ט ע"ב] מכתר דז"א (לפי ההמשך, זה חסד הת"ת שמביא את הכתר דז"א ולא מהכתר עצמו) בסוד וזרקתי עליכם מים טהורים כנז'. ואחר כך ע"י תפלת שחרית ומוסף דיום שבועות ממש אז היא עולה כמוהו ואז הם מזדווגים יחד כנ"ל. ובחי' טבילת הכלה ושושבינין דילה נזכרים בס"ה בפ' אמור: ונלע"ד ששמעתי ממוז"ל תוספת ביאור בענין הזה. והוא כי כבר נתבאר אצלנו כי הכתר דז"א והכתר דנוק' תמיד נעשים ברגע אחד. והענין הוא כי החסד המתפשט בת"ת דז"א להיותו במקום מגולה כנוד' לכן ניתוסף הארתו ונגדל כפלים ונחלק לב'. חציו עולה למעלה בכתר דז"א, וחציו יוצא ממקום החזה דרך אחורי הת"ת וניתן אל רחל נוקבא דז"א לצורך כתר שבה. והנה בעלות חצי החסד הנז' עד מקום הכתר דז"א אז יורד הכתר דז"א מלמעלה (שהוא בחי' דיקנא דא"א) כנז' ויורד עד ראש ז"א ונעש' בו בחי' כתר על ראשו. ונמצא כי עליית חצי החסד הנז' גורם ירידת הכתר בראשו של ז"א ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים של בינה כנז' בס' התיקונים. והענין הוא כי נודע שאין כתר דז"א נעשה אלא מחצי הת"ת האחרון של אי' עצמה, והוא עצמו נעשה כמו שהוא בבחי' הכלי והעצמות שבתוכו בחי' כתר על ראש ז"א. והנה יש באי' נ' שערים שהם סוד ה' חסדים שבה. וכשנגמרים אלו הה' חסדים שלה להתפשט (בכח"ב) דז"א אז יורד חצי הת"ת של אי' להיות כתר בראשו. ונמצא כי ענין הכתר אינו אלא ע"י החסדים של אי' שהוא החסד שבת"ת דז"א כנז', ולכן נקרא שער החמישים. ולכן בא הכתר דז"א באחרונה מכל שאר בחינות דז"א. והנה באותו חציו של החסד דת"ת דז"א הנחלק ועלה למעלה בכתר דז"א, וגורם לכתר ההוא שירד ברישא דז"א, הנה מאותו החצי החסד שהוא בחינת מים כנודע משם נמשכים בנקב' וטובלת בהם כנז' בסוד וזרקתי עליכם מים טהורים כו':

דאלפי'ן. נמלא ב' מוחן דח"ב שנה סם מילי אלפי'ן
 והר"ן וזה נרמו בפה שקרא' ה' (ב) זו במילי זה ה"א כה"ן
 אלפי'ן ולפי שיהא נקבה גברס כ' על א' ולפי של שקריה על
 מל' עתה היא חות ה' תחאה לכן גם המוחן שלה פס נסוד
 מילי ב' אחיות ה"א כ"ל לכן נקראת עתה ה"א וכגון כ'
 ו פשוטה הוא מוח הרעפה שנה שהוא אליהם פשוט יש בו
 ה' אחיות לכך נמנין ה' פשוטה וכי כג' מוחן נרמו בשמה
 שיהא ה' תחאה של ח"ב. גם נרמו ג' מוחן בלוי ג' קין
 יש בואת ה' שהס ג' קין ח"ב ודעה באחמט ושדע מ"ט
 בוכר בראשית דס"ח ויכח אליהם אח שני המאורות כי תחלה
 המלכות בקטטה היא פלה אל הזכר ונקרא' ה' תחאה
 ובכשלתה פכ"פ יש לה סע' (ב) כ"פ עון אורי זה אליהם
 ויזאל בה כפי המונים וכפי המלאות וזנה ספלה אלו אל.
 וכנה גם בקטטה ודאי לרד שיהא רחם בה כס אורי אמנם
 אינו רק דרך רחם נמנין ובמספר ומשגון לכך כמד כשחמה
 מספר ג' מוחין אלו הכה ב' ראשונים דה"ן ודאלפי'ן הם
 גימטריא תוק"ף כי אלו המוחן דקטנות הם תוקף ודין נמור
 ונפרס קטנות הנקבה ומתחבר פיהם מוח הרעפה שהוא
 אליהם פשוט יהיה שלשון גימטריא ספ"ח כשגון אורי נמולאו
 וכנה עתה עדין נקרא' ה' תחאה ונקרא' ללפ' מ"ט לא טוב
 היות האדם לבדו כי תחלה יהיה הטקבא אחרי ס"ס לכך
 נבחי' ללפ' א' שהיא ה' תחאה כ"ל שלא יסבה רק מדה ס"ס.
בחינה ד' מ"ב היא בזמן שקרא קטנה שהיא עד י"ב

וכלבישו לא היה מקום לתלטה לכלול בו ולח' היה לה כן אג
 וכמו שהטבור הוא היה לזרך פיקון ז"ל ג"כ היה לזרך
 פיקונה והיה בלופן זה כי גם הקודם שלה פלטה והלבישה את
 היסוד וע"י פליה זו נכללה המטת גם ככל ס"ק כי ביהויה
 טללה קו האמנטי טללה גם את ב' קיין האחרים וע"י
 טעניו גם היא ביהויה שם בקו האמנטי נכללה ככולם ונעשה
 ככל בחי' רה"י נמלא כי נקודת המלכות הלבישה את היסוד
 כבוד פמרה והיסוד הלביש את ה"ת וזו הייתה נקראת פסימה
 לכך. וז"ש פי' בלק דר"ג אשרט ולא קרוב כיון דחי נמישאל
 דאחא לויש פסימה לכך וכו' וביאור אשרט לשון פסימה
 כמו תחין אשרט במעגלותך. והענין כ"ל כי הו' נקודות
 שהם תחלה ב"ח נכללן ג' נו' ג' והיה ו' זעירא שזאות ה'
 ראשונה של ה"ס ב' בס' ו' אכל אופן מסגלון רק חז' ו' לכך
 לכן הוא ו' זעירא ושם פלטה את ה' זעירא אישע פסימה
 לכך כה' י. והספס הוא כי כאשר הלביש היסוד את ה"ת
 היה עביו שיה אל שאר הקיין אבל כאשר גם המלכות פלטה
 והלבישה גם היא את היסוד יש שם ע"י ג"ס לכן נחסף שם
 פויב נקודת המלכות ונעשית כעין פסימה היומא בתוך כסף
 ה' וזו ע"י טעניו גודלה ונעשית כשיער כל קומת היסוד של
 ז"ל. והאמנם שיעור מדה היסוד הוא רובע מדה ה"ת כנ"ז וזכר
 בלק דף ר"ד על ומספר את רובע ישראל דזעירא דגושא
 הוא ד' בריחית ובריש רובע ישראל הוא כשעירא דגושא דז"ל
 פ"ט בחי' ג' מ"ב (ה' ס"ה)

ה' ס"ה כשפס שהמלכות באה
 כבוד פסימה לכך
 הוא מסגי שאח"כ בהגדלה
 היתה לריכה לבח ולהיות
 בחאורי ז"ל כנודע כי שם
 ניסה ולכן נשאלה שם
 כסיום ס' ומורה משם מל'
 באחד של ו' ובאחד נחארט
 ג' אחרונות של ה' פ"י כנ"ל
 שהם נה"י דז"ל כ"ל אז
 בארש שם בחאוריים שלהם
 (באחורי ה"ת וק"י ה'
 אחרונה ששש):
 והנה ע"י היניקה מתגדל ז"ל כנודע וגם היא גודלה עמו
 ונעשית כשיעור ספירת ה"ת דז"ל ממש וברי היא עתה מדה
 שלימה גדולה ככל ספירת ה"ת דז"ל משא"כ תחלה ביהויה
 כשיער היסוד או כשפסרם שהם מדות קטנות כ"ל אמנם עדין
 אינו פטרף רק מדה אחת שלימה גדולה ככל שאר ספי' דז"ל
 ועשה היא נקרא' ה' תחאה של ה"ס. והנה נתבאר כי ז"ל
 גנדל ביניקה והיה לו ג"כ בחי' מוחין דקטנות וגם הטקבא
 גנדל בה מוחן בקטטה. והנה המוחן שלה דיניקה נרמו
 בשם יש לה עתה שהיא חות ה' אחרונה דה"ס כ"ל והענין
 כי שם סו"ה דיניקה אשר ב"ח לבדו ב' אחיות י"ס הראשונים
 הם מוחין דז"ל וכו' כ"ל כל ס"ק שבו אבל פיקר הו' הוא
 כה"ת שהוא קו האמנטי שבו ושם באחור ו' או שהוא בת"ס שם
 היא שומרת ה' תחאה שיהא הטקבא. ובאחד ענין המוחין
 שלה כנה המוח של חכמה שנה הוא אליהם דמילי אלפי'ן
 ומוח בינה שלה הוא סוף חלקים דמילי וה"ן כי כל אחת ה'
 הוא בינה ומוח ג' הוא חלקים פשוט בלי מילי מפני שהרעפה
 לא נקבבה הוא קל ומ"ט בזמן הקטנות. והנה שם חלקים
 דדו"ן אין בה מה להסגלותה בה ובמקומו היה בה חלקים

מ"ב כשפס שהמלכות באה
 כבוד פסימה לכך
 הוא מסגי שאח"כ בהגדלה
 היתה לריכה לבח ולהיות
 בחאורי ז"ל כנודע כי שם
 ניסה ולכן נשאלה שם
 כסיום ס' ומורה משם מל'
 באחד של ו' ובאחד נחארט
 ג' אחרונות של ה' פ"י כנ"ל
 שהם נה"י דז"ל כ"ל אז
 בארש שם בחאוריים שלהם
 (באחורי ה"ת וק"י ה'
 אחרונה ששש):
 והנה ע"י היניקה מתגדל ז"ל כנודע וגם היא גודלה עמו
 ונעשית כשיעור ספירת ה"ת דז"ל ממש וברי היא עתה מדה
 שלימה גדולה ככל ספירת ה"ת דז"ל משא"כ תחלה ביהויה
 כשיער היסוד או כשפסרם שהם מדות קטנות כ"ל אמנם עדין
 אינו פטרף רק מדה אחת שלימה גדולה ככל שאר ספי' דז"ל
 ועשה היא נקרא' ה' תחאה של ה"ס. והנה נתבאר כי ז"ל
 גנדל ביניקה והיה לו ג"כ בחי' מוחין דקטנות וגם הטקבא
 גנדל בה מוחן בקטטה. והנה המוחן שלה דיניקה נרמו
 בשם יש לה עתה שהיא חות ה' אחרונה דה"ס כ"ל והענין
 כי שם סו"ה דיניקה אשר ב"ח לבדו ב' אחיות י"ס הראשונים
 הם מוחין דז"ל וכו' כ"ל כל ס"ק שבו אבל פיקר הו' הוא
 כה"ת שהוא קו האמנטי שבו ושם באחור ו' או שהוא בת"ס שם
 היא שומרת ה' תחאה שיהא הטקבא. ובאחד ענין המוחין
 שלה כנה המוח של חכמה שנה הוא אליהם דמילי אלפי'ן
 ומוח בינה שלה הוא סוף חלקים דמילי וה"ן כי כל אחת ה'
 הוא בינה ומוח ג' הוא חלקים פשוט בלי מילי מפני שהרעפה
 לא נקבבה הוא קל ומ"ט בזמן הקטנות. והנה שם חלקים
 דדו"ן אין בה מה להסגלותה בה ובמקומו היה בה חלקים

ה' ס"ה כשפס שהמלכות באה
 כבוד פסימה לכך
 הוא מסגי שאח"כ בהגדלה
 היתה לריכה לבח ולהיות
 בחאורי ז"ל כנודע כי שם
 ניסה ולכן נשאלה שם
 כסיום ס' ומורה משם מל'
 באחד של ו' ובאחד נחארט
 ג' אחרונות של ה' פ"י כנ"ל
 שהם נה"י דז"ל כ"ל אז
 בארש שם בחאוריים שלהם
 (באחורי ה"ת וק"י ה'
 אחרונה ששש):
 והנה ע"י היניקה מתגדל ז"ל כנודע וגם היא גודלה עמו
 ונעשית כשיעור ספירת ה"ת דז"ל ממש וברי היא עתה מדה
 שלימה גדולה ככל ספירת ה"ת דז"ל משא"כ תחלה ביהויה
 כשיער היסוד או כשפסרם שהם מדות קטנות כ"ל אמנם עדין
 אינו פטרף רק מדה אחת שלימה גדולה ככל שאר ספי' דז"ל
 ועשה היא נקרא' ה' תחאה של ה"ס. והנה נתבאר כי ז"ל
 גנדל ביניקה והיה לו ג"כ בחי' מוחין דקטנות וגם הטקבא
 גנדל בה מוחן בקטטה. והנה המוחן שלה דיניקה נרמו
 בשם יש לה עתה שהיא חות ה' אחרונה דה"ס כ"ל והענין
 כי שם סו"ה דיניקה אשר ב"ח לבדו ב' אחיות י"ס הראשונים
 הם מוחין דז"ל וכו' כ"ל כל ס"ק שבו אבל פיקר הו' הוא
 כה"ת שהוא קו האמנטי שבו ושם באחור ו' או שהוא בת"ס שם
 היא שומרת ה' תחאה שיהא הטקבא. ובאחד ענין המוחין
 שלה כנה המוח של חכמה שנה הוא אליהם דמילי אלפי'ן
 ומוח בינה שלה הוא סוף חלקים דמילי וה"ן כי כל אחת ה'
 הוא בינה ומוח ג' הוא חלקים פשוט בלי מילי מפני שהרעפה
 לא נקבבה הוא קל ומ"ט בזמן הקטנות. והנה שם חלקים
 דדו"ן אין בה מה להסגלותה בה ובמקומו היה בה חלקים

ה' ס"ה כשפס שהמלכות באה
 כבוד פסימה לכך
 הוא מסגי שאח"כ בהגדלה
 היתה לריכה לבח ולהיות
 בחאורי ז"ל כנודע כי שם
 ניסה ולכן נשאלה שם
 כסיום ס' ומורה משם מל'
 באחד של ו' ובאחד נחארט
 ג' אחרונות של ה' פ"י כנ"ל
 שהם נה"י דז"ל כ"ל אז
 בארש שם בחאוריים שלהם
 (באחורי ה"ת וק"י ה'
 אחרונה ששש):
 והנה ע"י היניקה מתגדל ז"ל כנודע וגם היא גודלה עמו
 ונעשית כשיעור ספירת ה"ת דז"ל ממש וברי היא עתה מדה
 שלימה גדולה ככל ספירת ה"ת דז"ל משא"כ תחלה ביהויה
 כשיער היסוד או כשפסרם שהם מדות קטנות כ"ל אמנם עדין
 אינו פטרף רק מדה אחת שלימה גדולה ככל שאר ספי' דז"ל
 ועשה היא נקרא' ה' תחאה של ה"ס. והנה נתבאר כי ז"ל
 גנדל ביניקה והיה לו ג"כ בחי' מוחין דקטנות וגם הטקבא
 גנדל בה מוחן בקטטה. והנה המוחן שלה דיניקה נרמו
 בשם יש לה עתה שהיא חות ה' אחרונה דה"ס כ"ל והענין
 כי שם סו"ה דיניקה אשר ב"ח לבדו ב' אחיות י"ס הראשונים
 הם מוחין דז"ל וכו' כ"ל כל ס"ק שבו אבל פיקר הו' הוא
 כה"ת שהוא קו האמנטי שבו ושם באחור ו' או שהוא בת"ס שם
 היא שומרת ה' תחאה שיהא הטקבא. ובאחד ענין המוחין
 שלה כנה המוח של חכמה שנה הוא אליהם דמילי אלפי'ן
 ומוח בינה שלה הוא סוף חלקים דמילי וה"ן כי כל אחת ה'
 הוא בינה ומוח ג' הוא חלקים פשוט בלי מילי מפני שהרעפה
 לא נקבבה הוא קל ומ"ט בזמן הקטנות. והנה שם חלקים
 דדו"ן אין בה מה להסגלותה בה ובמקומו היה בה חלקים

הגרות וביאורים (ה) שיבת סיפס ליפח נכפ"י : (ג) נג"ל ונפולו ה"א ר"ל כה"ן אלפי'ן וכו' : (ג) ר"ל ש"ס : (ד) נ"ס : (ה) סודות :

אוצר החכמה יפה שעה
 ח"ל ולפי שרש המאזיל הענין המפספו הנטרות בנוקבא לכן הוי"א
 יריד החסדים חילת מ"י היסוד דלומ"ט כ"י כנר כהננו לעיל שכיון
 ס נדחת והיא עשרת דנטרות שנבאר שם כמ"ס ח"ל ועלמותם
 היסוד דז"ל אי' אמנטי שלל יחידו זה היה הארס המהפסח ככל
 ס"ק וזה גם לפי מ"ס ח"ל כשער ארבלה פ"ג על וביאור טענין כאשר
 אלו הם חסדים יורדים כבוד ומתחקים סע' נטרות כהכרת הוא ששם
 המעריש

עד ח"כ שנה בלבד. והנה חזו נריפן להגדיל הכתר שנה
 ולכן הולך שליו הכי' גבורות דג"ש שירדו עד היסוד שנה
 שכאשר שרין לעלות ופיקבו עליהן ויעלו דרך קו האמצעי
 הם (ב) בלבד עד שיעלו אל הכתר ויגדילוהו וז"ל הרי
 עפה כחצירות אלו הגבורות לעלות דרך זה האמצעי להגדיל
 כתר שנה הם מתלבטין תוך הלבובים ג"ל שם לביש נכ"י
 דאמא ונה"י דז"א וא"כ הרי הם סתומים כמתחלה ומה שיעלו
 צימין למטה והרי אחר שהם לא החזיקו והאיכס כח כדי
 שיוכלו להגדיל רק מחמת פגיעה שנתפלה פ"ד ג"ל בחסדים
 דז"א וא"כ עתה שחורין לעלות ונכנסין כבראשונה דרך פ
 היסוד דז"א ממקום שיעלו וחרין ומכסין ומתלבטים הרי חזר
 אורס להתיישב ולהתמטט ואך יזמלו לעלות אל הכתר שנה.
 אך השנוס הוא ע"ד מ"ש חסדים דז"א כי כאשר יעלו
 מהיסוד דאמא ויגבילו קמו בהרס גדולה בעלמא והארתון שהם
 החלק ונעלמו בהם מחמת גרות המקום הנפשטה והארס
 בהם ולכן אף אם עתה יחזרו להתכנסות כבר שיעורם גדול
 מבראשונה וכאשר נכנסין ביסוד דאמא המקום מתרחב יותר
 ממה שהיה בתחלה וגם החסדים המחסים קורים הארה גדולה
 ופ"ד מתגדלת כי אין המקום יכול להסובלן וכן היה כענין
 האס כלן בגבורות האקובא. ואמנם טעם הדבר למען אט
 נריפן יותר הגבורות הכתר משאר בתי' שנה הוא כי בנ'
 הקין ימין ושמאל שנה הם מארזין שם ב' מחין חו"ב של ז"א
 המתפשטין בכל אורן ב' קוין אמנם בקו האמצעי אין שום טוח
 דז"א מתפשט דרך בתי' ה' שליש ארז של חסד של פ"ס
 דז"א שנקם בכרה של כנ"ל לכן מוכרח שיעלה הארס אל
 הגבורות עד הכתר כדי שיהיה שם בתי' מחין דכסר (ג)
 דאל"כ יהיה הכתר גרוע מחו"ב פ"ד שנתבאר בפנין עליה
 החסדים בכסר ז"א ולמעט זה כדי שישפיקו הארתן. לעלות
 עד כתר שנה לכן לא נתפשטו בדרך עלייתן רק בקו האמצעי
 בלבד דרך יסוד ז"א אשר שם כי ממנו יעלו ודרך זו שלטם
 עד הכתר ומגדילות אופיה. ודע כי עיקר הכוונה והצורך אל
 ההמלכה הזאת שיתקבטו יחד ויעלו דרך קו האמצעי הוא ע"י
 יסוד אבא אשר מתפשט תוך ז"א והוא יסוד זכר והוא ארזן
 עד יסוד דז"א והוא מכוון גוד קו האמצעי של הטוקבא ומאיר
 בה ומכה הארס ההוא מקבץ אותן הגבורות יחד בקו האמצעי
 שלה ושלין דרך שם עד הכתר שנה ח"ס ה' בחכמה יסוד
 ארזן כי ע"י יסוד אבא חקין ויסוד ארזן שהיא הטוקבא. והכר
 נפבאר ענין זה בפרשה שגבולות פ' הכס נלשוה שמתחלה
 כאשר היה מדליק לוחן נרות המתרכס יהיה מתין בשונו
 שכאשר ירדו הגבורות למטה בדרך יירדון שאלו הוא זמן
 הדלקתן והארתן וכמו שכתב יאירו שבפת הגרות ואלו יסין
 באותן ב' הגבורות (ד) שיהיו נוטים אל מל פני המטרס
 שאח

ואח"כ תוך נה"י דז"א כן כשאלחן משם יולאין הם ולבושיה' עמיה
 מבתי' נה"י דאמא ומבתי' נה"י דז"א כי הרי בנחלן עוברין דרך
 החסדים ההם ח"כ כמו (א) שהם יולאין קו הארת המחסים
 יולאין עמיה ומתלבטים תוך הטוקבא (ח) פ"ד שהיו נז"א
 אורות אלו תוך נה"י דאמא ונה"י דז"א דז"א ונה"י
 דז"א תוך הטוקבא כולם. והנה כמס"ל כי כשילאו האורות
 מז"א לכנים בטוקבא ילאו הם ומתקן עמיהם שהוא בתי'
 הארס מנה"י דאמא ומנה"י דז"א פלמו ונכנסו מלובבים
 בחוכם בתוך הטוקבא וא"כ נמלא כי כמו שיש בז"א חסדים
 סתומים שהוא עד כחוס כי עד שם הביע סיום מסך היסוד
 דאמא ומשם ולמטה מתגלין החסדים בחוכם ק הענין כאן
 בטוקבא כי הנרתק שלקחו הגבורות עמיהם מן יסוד דז"א אשר
 שם היו ומשם ילאו ונכנסו אל דעתם שנה (ב) ואותו נרתק
 של יסוד דז"א מתפשט תוך קו האמצעי של הטוקבא. ולהיות
 היסוד דז"א אשר הוא זכר והוא ארזן לכן מתפשט בכל קו
 האמצעי עד סיום הכת"ה דטוקבא לכן נמלא כי הא"י יש בו מגולין
 שתי שליש חסד שכת"ה ושהי חסדים שלימות של ל"ה אבל
 בטוקבא אין בה גלוי רק לשתי גבורות פלמן שנתפשטו בנ"ה
 שלה לבד והרי זה שיעי א' בפנין גבורות פלמן אל החסדים.
 עד ש' שיעי אחר בפנין המקום בעמלה כי בז"א שנגמר יסוד
 דאמא בחוה שלט ים הכתק גדול משם עד היסוד שלט וכאשר
 יולאין משם החסדים הם גופלין ויודקן ממקום גבוה במרו"ה
 גדולה אבל בגבורות יולאין היסוד דז"א אל יסוד דמלכות הוא
 מתוך משם וירדקו בו כי הרי נתבאר שמתחילים בסוף ת"ת
 דטוקבא מתפשט אין יסוד שם בתי' יירדה כי כל זמן שמתפשטין
 ויודקן נמדים בתוך היסוד דז"א שהוא כמו מתינה אליהם ואט
 נקרא פגיעה אבל כשנגמר היסוד דז"א ואין מחילה אליהם או
 נק' פגילס. והנה שנת ב' שינויים אלו גורם שיעי ג' והוא כי
 בז"א היו ג' חסדים פחות שליש מגולין וכס אורות רבים משל
 נקבס וגם שירדין במרו"ה ממקום גבוה מאד כנ"ל לכן יש
 בהם נח אח"כ לעלות מאד מאד כגראש בחום הראות כי
 כאשר יפול הארזן ממקום גבוה תחזור מכה ככחא יירדה שיהיה
 בחזק לחזור לעלות למעלה בכח שיעור גדול וכשנפילתה
 סימה ממקום נמוך לא תחזור לעלות כ"כ בגובה לכן היה כח
 בחסדים המתגולין לב' שנות ג"ל להתפשט בנ' קוין בז"א
 ולעלות בשלשון עד הכתר ומגדילין את כל הז"א כנ"ל כי
 הגלות דז"א הם פ"י מיס שם החסדים אבל הנקבזה שמקום
 יירדם הגבורות הוא עומק מאד עד שנתפשט איתו נקרא יירדה
 וגם בפנין שיעורם הם ב' גבורות בלבד ושם בז"א היה קרוב
 לב' חסדים לכן אלו היו אלו הגבורות מתפשטות בעלייתן
 דרך נה"י קוין לא היה בכח אלו הכי' לעלות עד הכתר ולהגדילו
 כי היו מתפשטים כחם באלו נה"י קוין והלואי שיוכלו לעלות

אוצר החכמה
דברות וביאורים (ד) דנ"י דאמא ח"א שנתב רכילו דנגנסו תוך
 שחזורי בתי' יולאין נגורקם של שיהם תוך הטוקבא וסין
 הם : (1) כן נפשטו עמיהם וק"ש ר"ס כסר רבינו רב' גבורות נ"ה הם
 שגן שגן : (2) ח"א אבא נלשסו וז' מ"ט נכנסו דסדיד סכתס נרות נחלק לב'
 גבורות מכותס : (3) כוללים ייסוד נה"י ואח"כ פסיך ב' גבורות עולות ופיקר
 יעל נקו אמצעי שהוא ח"א פ"ד שנתפד ואלו היפשו אל סקיים כדי להגדיל את
 כסר ולכן בלחורנו פסיך ב' גורם שפסקר נפשט בלחורנו כסר נשאר חס :

יפה שעה

ספרין תחלין מניעין עד הטוקבא אלא היסוד שמתחילים בחסד חז"ל
 ואינו מניע לעין חלק ממש כלל שמש ואינן היו יזנאה ואפילו חני
 שליש חסד פתי'ה שטרחה הטק' לכהר שלם איט אלא משלים החזון
 שנת"ח כנודע וא"כ הליך מניע לם הפארת יסוד דלימא. כבר כתב
 חז"ל בשער הפארת ז"א פ"ח וזכרדו כלני מחינך שכאשר יולאין החסד
 היסוד דלימא לוימט עמיהם וז"ל לנטס חוסר דלימא יע"ש והרי כל
 הכס"ה שלוקחט הטוקבא באים מלובבים נה"י דלימא : (ב) ואותו הנרתק
 של היסוד דז"א מצנין מהפשט הון קו האמצעי של הטוקבא ולהיות
 היסוד דז"א חסד הוא זכר והוא ארזן ולכן מתפשט בכל קו האמצעי
 של הטק' עד סיום הכת"ה בלבד כן הנכ פחות הוא שכל עמידה הטק'
 הוא בכת"ה של חז"ל על זה הסדר כחר שלם בח"ה עול נח על ג' ספרין
 בחצין שלם ז' ספרין הוד שלם בנ"ה שלם יסוד שלם נדעה ותי' שלם
 וכבר כתב חז"ל מקום פעמים ובהם' לעיל ס"א ע"ש. ומה מאל קסם
 דנר

מתערכים יחד וים בחסדים בניתן קנת מהגבורות המתחברות עמיהם
 יפ"ש וזין כשמתחסיים החסדים ג"ק גם חלקי הגבורות מתפשטות
 עמיהם : (א) והנה כמו שסס יולאין קו הארת המכסים יולאין עמיהם
 ר"י. האורות נה"י דלימא תוך נה"י דז"א ונה"י דז"א תוך הטק' ט'
 ע"ש חז"ל האורות נה"י דלימא לאו דוקא קארט כשרי בכל הוא כולו
 מרמזו ועד גת מתלבט עמיהם נה"י דלימא ונה"י דלימא שנתבטו הוא
 גדול ככל קומתו של ז"א ואיך התלבט כולו בעק' שהיא קארט הקומה
 שיהיה אלא מתי שליש חסיה חז"ל ולמטה אלא ודאי מ"ש בטוקבא
 לקחת נה"י דלימא איט אלא פירקין תחלין דנכ"י דלימא. וכן כתב
 נמירסוהו עיל נכ"א ז"ל ואח"כ פ"ח פירק אחיון כי כלני נח דלימא
 אשר נתבט שליש אחיון כו' וכן עדי' ספרק אחיון של חסד דלימא
 יפ"ש. ועיין שנתב חז"ל לקחן דבריה דלימ' ב"ה שנה למשק מה שמתגדל
 בכל ססידה וססירה. אלא שקשה איך היתה בנין ספרין דיימין ותפאל

קוֹנֵה הַכֹּל

[סה:]

(א) יכוין להעלות שרשי הה"ג וכללותם וכללות כללותם מב' פרקין עי' דיסודות דישסו"ת שבדעת דז"א דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן, למ"ן לב"ן דמ"ה ולב"ן דב"ן דאז"א (נשאר רשימו)

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא (לפני חילוף)	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
	יְהוָה		יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולזווג ב' מזלין נוצר ונקה.

אלף יוד הי יוד ויו הי הי

ולהמשיך אור גדול ממזל ונקה לדעת דאז"א ולזווגם.

זיווג אז"א	←	ונקה
יאהויהה		אלף הי יוד הי

להמשיך מזווגם ה"ג חדשות וכללותם וכללות כללותם דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
	יְהוָה		יְהוָה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולהמתיק את הה"ג הישנות בה"ג החדשות. ולהמשיך כל העשרים גבורות הנז' לב' פרקין עילאין דיסודות דפר' חו"ב וחז"ג דפר' חכמות [דכתרים, דנה"י] דבינות (ובחזרה דחכמות) דישסו"ת, לחברם עם הרשימו שלהם והם יו"ד גבורות אחרות, והרי הם שלושים גבורות ממותקות. ולהמשיך כולם לדת"י דדעות דחו"ב וחז"ג דחכמה דכתר דנה"י דבינה דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דז"א

א. כוונה זאת יש סידורים שהיא כתובה ויש סידורים שאינה כתובה. וכתב מו"ר הרש"ש ז"ל בספרו הקדוש נה"ש דכ"ב ע"א וז"ל: וענין עליית מ"ן דגבו' דאז"א בקונה הכל שנתבאר בדרוש עמון ומואב כבר אמרתי כי זה כמה שנים אני מכיין על פה מה שחנני ה' ית' עד שאכתוב העמידה כראוי ע"ש. ולפיכך סידרתי כאן ועל שאינה כתובה בכל הסידורים לא חששתי מזה לומר שאינה צריכה מטעם האמור והמעייין יבחר. עיי' שער הפסוקים פרשת וירא פסוק ותלד הבכירה.]

יכוין להמשיך כללות הה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

יהוה יהוה כללות ה' חסדים

יהוה

יהוה יהוה

לג' כלי יסוד דז"א

יאהדוניה

שיין. שיין דלת. שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו).
ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא,
ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),

ולהמשיך מהדעת את הה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

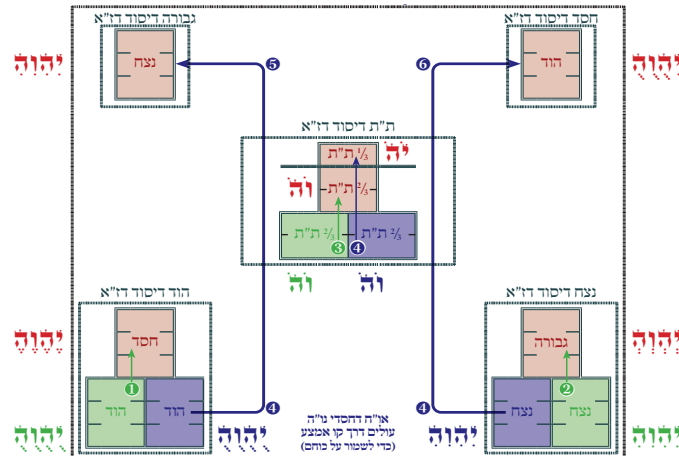

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה

שיין. שיין דלת. שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

לג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה
שיין. שיין דלת. שיין דלת יוד
שיין דלת יוד

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ח ח"ב דף ה' ע"ג). (ע"י ציור בעמוד שכ).

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השלישי העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

[סז:]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

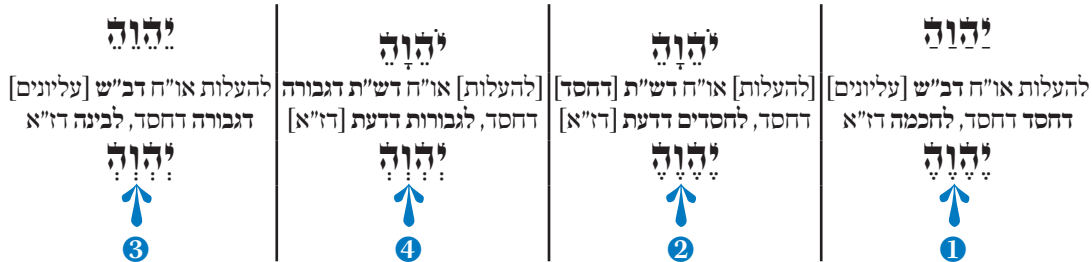
(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחוזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) (או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא).

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת. ו[כפל ה] ב' שלישים העליונים ד[או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'. (עיי ציור בעמוד שכא).

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעין יבחר.

ד. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח [דחסד] דת"ת, לכתר דז"א, שבת"ת דישסו"ת*
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א]

להו"ה ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת
או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

להו"ה ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א
5

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר (O) דפנימיות דפנימיות דז"א

אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי	אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא]*	[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא]*
אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי	יּוֹד הֵי וְיּוֹ הֵי
[חכמה]	[חכמה]
אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי	יּוֹד הֵי וְאָו הֵי
[בינה]	[בינה]
אֵלֶּף הֵא יוֹד הֵא	יּוֹד הֵא וְאָו הֵא
[חסדים]	[חסדים]
אֵלֶּף הֵה יוֹד הֵה	יּוֹד הֵה וְו הֵה
[גבורות]	[גבורות]

ג' כלי כתר דז"א*
אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי
יּוֹד הֵי וְיּוֹ הֵי

יּוֹד הֵי יּוֹד הֵי יּוֹד הֵי וְיּוֹ הֵי וְיּוֹ הֵי

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנז' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום הנה"י החדשים הנז',
המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה

(N) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנז' דת"ת, שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים.
ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'

רביע א'
יְהוָה

לג' כלי כתר דנוק'

יּוֹד הֵא וְאָו הֵה

יּוֹד הֵא יּוֹד הֵא יּוֹד הֵא וְאָו הֵה

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

* הנה"י החדשים הוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת
דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622.
O נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד חג"ת של ישסו"ת ב'
(הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג
רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים
(אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת
נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מהצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאוורא שבתוך הגולגלתא דז"א.
כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין
מקום לכתר). ע"י נה"ש כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א.

א. עיין במבוכ"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו']

[סה:]
[סה:]

להמשיך ל"מ דיסו"ת, מקיפים על גבי רישא דז"א (O)

(ב) מקיפי מ' דיסו"ת

		אֱהִיָּה	אֱהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

(א) מקיפי ל' דיסו"ת

		אֱהִיָּה	אֱהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה
אֱהִיָּה אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה	אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה יְהוָה

O הי"ן: כוונת מקיפי ל"מ דאו"א כאן סודרה עפ"י סידור כת"י הר"י אדרעי ליום חול.
עפ"י הרה"ג שד"ה, יש להקדים את התבונה ליש"ם.
פא"ה ח"ב דף ש' ע"ב, מכניסים את הצ' דל"מ בתוך הכלים של הצ' הכללי של ז"א.

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] [סט.] דחסדים (א) דנצח הנג' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח] דחסד דנצח, לחכמה דנוק'

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י יה יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לה"ן דנוק' (ב)

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דהוד הנג' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח] דחסד דהוד, לבינה דנוק'

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

לתקן דעת דיעקב לפני פרק עליון דיסוד דז"א. ולהמשיך חשבון הכ"ל משם ע"ב דיסוד דאבא. ולהמשיך ג"כ ה"ח מיסוד הנג', לדעת דיעקב (נשאר טו"ב ביסוד דאבא)

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק). ה"ג שהם ה' הויו"ת, לדעת דרחל, העומד מאחור כנגד פ"א דיסוד דז"א. ויכוין להוציא ולתקן ה' ספי' העלי' לפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, מכח ריבוי קיבוץ הה"ג הנג' (ברכת הבית ברובה). ועוד ד' ספי' אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' דעת דרחל

יוד הי ויו הי

ה' חסדים

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

י

(נקודה שורשית)

ה"ג (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי"ת דז"א, וגם הו"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתיים כאן בין שני הצאי לבנה. וא"ש את"מ. עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנו"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א. עיין ע"ה ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז). ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

חלק א' מו' תלקס שבו וזו ענין א' של חוה והמל' המקבלת
 האורות האלו היא ה' תחאה כמדוע וזו אור ה' של חוה ומה
 שנאמר פחה אור ח' של חוה הוא הספק אללי. ונלפ"ד
 ששמעתי כי הענין הוא כי אם לא נעריך מה שלוקחת מן
 החסד שנת"ח דז"א לנורח הכתר בכל החסד אלא נעריך ארתי
 בנ"ס המצולין לנדס כי שם שיעור קומה הכתר שלה כמדוע
 נמלא כי חזי שליש שלוקחת הוא רביעי א' של הב"ס המצולין
 וגם זה הרביעי לא נכנס בפעם א' אלא נחלקק לר' תלקס
 ונכנס דר"פ והרי הם ב"פ ר' שהוא ח' וכל פעם חזי נכנס
 רק חלק א' מן הח' הרי זו ח' של חוה. ונלפ"ד יוהר אמיתי
 ששמעתי והוא זה הפירוש הב' שנבאר והוא כי שם נחבאר
 בענין גדלות החסדים דז"א שלביבה גילוח הגדילו ונכפלו כפליים
 ממה שהיו נפח היותן מטיסין נמלא כי חיתן ב"ס חסד דת"ח
 הו"א מולין נכפלו ועשור ר' שלישים ועד"א שלוקחת הטקבל
 חלקק מן החסד שהוא בחבלה חזי רק חזי שלישים אלא שח"כ
 גדל ונפשו שליש א' שלם לכן אם נעריך חזי שליש בד'
 שלישים שעדלו ונכפלו כנ"ל יהיה חלק א' מח' חוה ח' של
 חוה והרי נחבאר שם חוה שהוא קודם שחזונו פס ארס
 ועד"א גם אח"כ נשאר בה בח' זו אשר לסכנה נקרא חוה
 לכן נקרא חוה לשימס. והנה נבאר כי מקום שמדמה הוא
 מקום שליש עליון דת"ח ז"א והוא מהחיה ולמשה נמלא כי
 שיעור מקום טוקבל הוא בנ"ס תחומים דת"ח ומה"ס דז"א.
 והנה כתר שלה נעשה מב"ס תחומים דת"ח וב' מחוק ח"כ
 שלה מב"פ קדמאין דנ"ס וחז"ר דילה מב"פ אלמתיים דנ"ס
 ונ"ה שלה מב"פ תחאין דנ"ס שלו. ואתמה לכל קו אלמתי שליש
 שסס דת"ס אין לה רק בח' היסוד שלו לנד וכמ"ס נכ"ס
 בענין אשכ"ח. ומהה נבאר ענין אורות האולאין מתוך ז"א אל
 הטוקבל הנה טרע כי ה"ח מתפשטין בגופא דז"א מחוה שבו
 עד ארד שבו וכל חסד ומסור שבו נחלק לב' שלישים כי חסד
 דחסד מחפשו נזרוע ימין שיש בו נ"פ וכן. חסד שנבירה בע"פ
 דרוע שמאל וכן חסד שנבלה בנ"פ שבוין ימין וכן חסד
 שנכסר בנ"פ שבוין שמאל וחסד שנח"ס נחלק ג"כ לב"ס והם
 שליש אחד מד החוה ושליש אחד מד כסבור ושליש א' מד סוים
 הפ"ח ואחר שנתפשטו בו ה"ח אח"כ יולא ה"כ מדעת שבו
 ולא היה מקום להתפשט כי כבר נתפשטו שם החסדים לכן
 ירדו מד היסוד שבו ומתעכבו שם עד זמן תיקון הטוקבל.
 והנה ב' מיני אורות לוקחת הנוקבא לתיקון גיפה אור ח' הוא
 ח"ס אור החסד מהחיה דת"ח דז"א ולמשה ועוד ב' חסדים
 שלימים דנ"ס כי שם מקום עמידתה כנ"ל ואלו ב"ח וב"ס הם
 מצולין טוך ז"א כי יולאין מן היסוד דאמא העגמר ונשלים בחה
 דז"א. אור הב' הוא ה"כ שבו ביסוד דז"א כנ"ל. והנה ארד
 החסדים הם יתיגין בכל קו ימין ובכל קו שמאל שבה וכאשר
 לנד אשר בקו האלמתי שלה חסד הנבירות הם בקו האלמתי
 שלה נדעת שם אור וח"כ מתפשטים בכל וק"ק שבה אמנם דת"ח
 ונמלטה

הגהות וביאורים (א) חזי דז"א גליון מדוקק שרי חלקו אחד מן החסד ונכנס חסדל קודם פ"ח דת"ח כפ"ס נרס דרקין. וביין ש"ס כמכס ק. שם
 שבו: (ב) ג"ל בו נגילי: (ג) לקמן שער ג"ל מופ"ק והפ"ק ח"ס פ"ד דרזח ח"ק נכרד נבוי"ס וף ק"ל פ"ס פ"ק יוהר ש' הב"י. חזי
 דסוד שחלקת החסדים ענין נכסר כ"ס ספ"ד כי שם מקומו וכפ"ל סק"ה שם ונכ"ק ו' שם. שם שבו:

ב' מן ס"ס אל הדעת ג' מן הדעת אל כתר והרי הם ג' שנים
 וגם מ' הראשונים הרי י"ב שנים (א) ועדיין חסר עתה יום א'
 יוהר על י"ב שנים כ"ד שמה"ה נפרס. ונבאר ענין דע כי
 חז"ר שלמעלה ביאר כי חזי שליש אור של חסד דת"ח דז"א
 איתן בכתר של נוקבא הולך כנה א' לנכנס עכ"ל לא נכנס
 סלו בידך נכסר ראשונה אלא נכנס פעמים והוא כי נחלק
 חזי שליש הוא בד' תלקס ונכסר נכנסו ב"פ החסודים דנ"ה
 דז"א נכסר או נכנס חלק א' מן חסד בכתר שבה (א)
 והשכנסו ב"פ אלמתיים נכנס חלק ב' וכשנכנסו ב"פ ראשונים
 או נכנס חלק ג' וכשנס ג' חלקס אלו היה ענה א' כנ"ל.
 והנה נח"ל כי א' לנבירותה לנכנס בה עד שיכנסו כל החסדים
 לכן נכנסו חתלה כל החסדים והתפשטו בכל קו ימין ובכל קו
 שמאל ונכסר שבה כנ"ל ואח"כ נכנסו הגבורות בדעת וירדו
 וחזרו ועלו עד הכתר כנ"ל ולהיות כי א"א לשלם שיתוקן
 בכתר עד שיתוקן כל פרטף עד לתחלת חלק הד' מן החסד
 כנכנס בכתר שלה לנכנס כנ"ל עד שיעלה שם הגבורות בכתר
 שלה והרי נשלים סיקוקה ואז נכנס חלק הד' שהוא באחרונה
 ואז עמר כל סיקוקה. בזמן שנתקיימו ב' דברים כי לא נכנסו
 כל הגבורות עד שיכנסו כל החסדים וגם שלא נגמר הכתר
 ליתקן עד באחרונה ע"י חלק הד' מחסד בלנד שנכנס באחרונה.
 ועד"א נרד לתח עפע בענין ארד נתפשטו בגבורות בה פיון
 שערין נשאר חלק ד' של חסד לנכנס בכתר. אבל הענין כי לא
 היה חז"ר חלקק עדיין בחוק נקו ז"א אמנם כבר יולא ממנו
 והיה על ראש הטוקבל כסוד אר"מ כנחלה ולכן יוכלו הגבורות
 להתפשט בה ואחר שנעמדו אח"כ נכנס בה גם חלק הד' הג"ל
 בכתר שלה. ומהה נבאר יום א' היוהר על י"ב שנים מה
 ענינו כי הנה נח"ל כי שם בז"א היה זמן ירדום החסדים אל
 הסוד שבגילוי (ב) שיעור יום א' כי חז"ר ששם בגילוי עכ"ל
 הפקס נטה ב"ס הפ"ס מן החוה שמשם התחלת ירדתם בגילוי
 אבל כאן בטוקבל חקן כשזולאין מן היסוד דז"א הנשלים בסוים
 פ"ס שלה הם נכנסים ביסוד שבה ומקום התחלה ירדום
 בגילוי הוא שיעור שפעס מאד לכן אין לרדך יום א' לירדתו בלנד
 אבל כנשטרפת ירדה זו הקמנה עם ירדת חלק ד' שהיה מקוף
 אל בכתר (ב) ושם ג"כ לא היה נרדך זמן לנכנסו בכתר וכנשטרפ'
 שיקן יהיה יום א' והרי נבאר ענין י"ב שנים ויום א'. נמלא
 כי ביום א' של ענה ה"כ היוהר על י"ב שנים עמרת התיקנה
 סלה ועמרת כניסת החסד בכתר שלה לגמרי ועתה כבר
 ישלה להסתקן ולהקדחת נער חסד ה' כמ"ס למשה אבל
 עדין בכל ה"כ שנים חוה א' לא היה נקרא אלא קמנה גם
 פסח נקרא בגלו י"ב שנים ויום אחד חוה אשם ארס וכענין
 חז"ר אשר מה ששמעתי בזה ואתחוב ב' פירושים (ג) שאר
 מסודי ארס מהם ששמעתי. והענין כי הנה נבאר שחזי שליש
 חסד שנת"ח דז"א נחלק לר' ונכנסו בד' זמנים בכתר שלה.
 והנה חזי שליש חסד נקרא שחוק בסוד. נ"פ"ח דז"א שהוא

הגהות וביאורים (א) חזי דז"א גליון מדוקק שרי חלקו אחד מן החסד ונכנס חסדל קודם פ"ח דת"ח כפ"ס נרס דרקין. וביין ש"ס כמכס ק. שם
 שבו: (ב) ג"ל בו נגילי: (ג) לקמן שער ג"ל מופ"ק והפ"ק ח"ס פ"ד דרזח ח"ק נכרד נבוי"ס וף ק"ל פ"ס פ"ק יוהר ש' הב"י. חזי
 דסוד שחלקת החסדים ענין נכסר כ"ס ספ"ד כי שם מקומו וכפ"ל סק"ה שם ונכ"ק ו' שם. שם שבו:

יפה שעה

לא נכנסו בלתי כי עליה חלק החסדים לכתר ובניסה הכתר בכל
 נפש בשנה א' כעו שנכסר רבינו ז' עדרתו ז' ז"ל והנה שם היות שאלו
 הכחי נבדחה שם התפשטות בכתר נכנסו ביום ז' רישא דטוקבל והם
 עליה דעת זה מתפשט לתכלת עכ"ל שניהם נעשים בשנה ב"ז י"ג.
 והרי נשלונו י' שנים דנולת דז"א לכן ק"ב שנים דטוקבל לטי מה
 שנתלם ק"ל נפרקין שנה א' בניסה חזי שליש אור בכתר שלה וגם
 בניסה כלה בחזין שלה וגם בניסה כבוד נכנס שלם הרי ז' ז'
 ואח"כ ה"ס אחרים א' בניסה נבירותה נדעת שלה ב' התפשטות בח"ח
 ג' חזרה עליהם מן היסוד אל הח"ח מן הח"ח אל הכתר ה' מן
 הדעת אל הכתר י"ג הרי שנכסר שלה הוטרבו שתי שנים שלימים.
 ומכל זאת יולא לנו קשיא גדולה וחזקת ארד חז"ל כלל חז"ל כי מתסר
 ימי ושיני גדולתו דכרס הם י"ג דטוקבל הם י"ב שנים והלא בני' שני
 האר נכנסו נבירותם ונכללם שני שנים דיניקה ונכלל כי דנולת הטוקבל
 כמ"ס

אל עליון

[סג:]

להמשיך הארה לתפארת דז"א מיסוד דאימא, יו"ד (20) פעמים ה"א, ה"א (6) פעמים
וא"ו, גי' א"ל עליון ע"ה (198)

יו"ד פעמים ה"א

הא הא הא הא הא . הא הא הא הא הא
הא הא הא הא הא . הא הא הא הא הא

ה"א פעמים וא"ו (O)

ואו ואו ואו ואו ואו

לג' כלי תפארת דז"א

יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
יוד הוה

וכנגדו מאחור כתר דרחל (⊛), להמשיך
לה אחוריים דס"ג מיסוד דאימא
גי' עליון, ע"י א"א (⊛)

יוד, יוד ה"י, יוד ה"י ואו,
יוד ה"י ואו ה"י

גי'
אל עליון

ג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו וְיוד הוה
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הוה
י, יוד הוה, יוד הוה, יוד הוה

להאיר מפנים דיסוד דאימא ייא"י
דס"ג גי' א"ל ליסוד דאבא, ויוצאים
הארית יסוד דאבא עם הארת יסוד אימא
מהחזה דז"א לתקן כתר דיעקב

יוד ה"י ואו ה"י

גי'
אל

ג' כלי כתר דיעקב

יוד הא ואו וְיוד הוה
יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הוה
י, יוד הוה, יוד הוה, יוד הוה

⊙ ע"י שעה"כ דף ל"א ע"ג. ע"ח שכ"ה. סידור היר"א ח"א עמ' 613 (בהקדמה שלפני אל עליון). תו"ח

דף צ"ו ע"ב. אוצ"ח דף מ"ח ע"ג (אש"ל אות ד'). ענ"ה דף נ"א.

⊛ ע"י פת"ע דף ל"ג ע"ד ד"ה ובענין. תו"ח דף מ"ו ע"ב, ודף נ"ב ע"א. שע"ר ח"א ש' ק"ח, ק"כ. אמת
ליעקב דף מ"א ע"ג אות מ"ו. מזכיר שלום ח"א דף קפ"ח אות ט"ז. באתי לגני ח"א דף פ"ד ע"ב.

א. ע"י שעה"כ פ"ג (וכן דף ל"ג סע"ד).

אל עליון וכו'

(סג, ב) אל עליון. יו"ד פ' הא הא פ' ואו. והג' בשה"כ ואו פ' הא, במקום הא פ' ואו. עי' ענ"ה דט"ז א' משם הרב זמרת הארץ שט"ס בשה"כ וצ"ל כמו הסי', וכ"ה בע"ח של"ח פ"ב וציין על תו"ח דצ"ו ע"א ע"ש לשונו זיע"א. וכנר' שהתו"ח כונתו גם להגיה את ס' הכו'. והנה היסוד דאי' כבר נמצא עתה בת"ת דז"א, שכבר נדחו כל המו' דאי' כ"א במקומו בהגדול. ומה ענין המשכת הארה זו, ולאיוזה צורך. עי' בשה"כ שכרו"ל ונמצא שבתחי' תכוון להמשיך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב עליון לרחל שהז"א מקבל בתחי' כל האורות ואח"כ מחלקם ליעקו"ר עכ"ל. וכ"ע שעיקר אחיות יעקב הוא ביסוד דאבא וכו' רמזנו בחי' הארתו בואו של והנורא וכו' צריך יעקב לקחת קצת הארה מן אי' ע"כ. וא"כ המשכת הארה לת"ת דז"א היא לצורך יעקו"ר, וכלולה מב' היסודות דאו"א, היוצאת להם ע"י ההכאות הנז'. אלא שק"ק שבע"ה הנז' כ' הכאת יוד בהא הכאת אורות דאבא בדאי' להוציא אורותיה. (עי' תו"ח צ"ו ב'). והא בואו אי' בז"א לצאת לחוץ. וואו בהא ז"א בלאה החי', ולאה היא ההא אחרונה. וגם כאן היה צריך להיות עוד הכאה ואו בהא אחרונה, שהרי יעקו"ר הם בחי' הנוק', וגם היא הא אחרונה. אמנם עי' להתו"ח זיע"א דצ"ו ב' הנז' מ"ש ואולי יובן קצת.

(סא, ב) שם. מצוייר אח"כ ג' כלי ת"ת. ובסי' המיוחס להיר"א ז"ל לא מסודר כלים. ונראה הטעם היות והכאות אלו הם בריבוי האורות היוצאים בחזה ששם נתגלה היסוד דאי' עי' בשה"כ, ולא שייך בזה המשכה לג"ש הת"ת. ומ"ש עוד בסי' להמשיך אל דס"ג מיסוד דאי' ליסוד דאבא וכו', כן משמע קצת משה"כ שכ' שעיקר אחיות יעקב ביסוד דאבא המתגלה עתה ונרמז בואו דוהנורא וכו' ע"ש. ומשמע שכל תיקונו צריך להיות ע"י יסוד דאבא. וע"ע בשה"כ במילת גומל וכו' מ"ש ולוקח ג' הארות וכו' וכו' ע"ש.

(סג, ב) אל עליון. עי' פת"ע ז"ל מ"ש שיש כאן ב' בחי' נוק' הנתקנים בעמידה. ועי' במזכיר שלום מע' הכ' אות ט"ז באורך. וממה שהובא שם נראה, שסברי מרנן הרד"מ ז"ל והיר"א זיע"א והמחבר בעצמו זלה"ה ושאר מרנן ורבנן שנו' שם דשקלו וטרו למעגיתם, ולא עלה על דעת א' מהם לו' שזה לחוד וזה לחוד. וגם הרב המחבר שתי' לפ"ד התו"ח זיע"א שתי' אל עליון. לחוד והא"ב דאטבח לחוד, א', שתיבת אל עליון לבדו הוא ביעקו"ר דפר' חג"ת, והאטבח שמתחיל מחס' טובים הוא ביעקו"ר דפר' נה"י. וג"ז דלא כפת"ע ז"ל שכ' שהנוק' דאל עליון שם מתקנים הכתר שלה, ובזוכר חג"ת וכו' עד למען שמו. ולתי' הב' של המזכיר שלום, גם כונת אל עליון היא ל'נוק' דאטבח עש"ב. וכשנא' שהכל מדובר בנוק' א', ושכך נראים פשט הדברים, צ"ל א"כ שכל הכונות הנז' בשה"כ (שלא נז' א"ב דאטבח"ח) הם הארות נוספות על מה שנו' בע"ח באטבח, ואינו מוכרח שיהיו בבחי' אחר', אלא בחי' אחת היא שמקבלת האורות הללו של שה"כ, ונתקנת באטבח"ח של ע"ח. כ"נ לכאז'.

(סד, ב) טובים. להמשיך הארה דנו"ה וכו' להמשיך ממח חכמה וכו'. נראה שהם ב' כונות. הא' היא לרחל שנתקן הכתר שלה באל עליון, והב' שייכה לרחל הנתקנת באטבח לפי הפת"ע ז"ל באל עליון (עי' מה שרשמתי בדיבור הקודם) ובתיקון הדעת בקונה הכל נז' יעקב ולא נז' רחל. וצ"ל שנכללה בכונת המשכת ה"ג לדעת רחל של אטבח"ח. ובזוכר נז' החג"ת של יעקו"ר חוץ מכונה השייכה לאטבח"ח. אמנם בתיקון הנהי"מ ומביא גואל למען שמו נז' יעקב לבדו. ונראה שנכללה אתו רחל, כיוון שאין הפרש ביניהם בכונה. כ"נ מפת"ע באל עליון דל"ד רע"ב ע"ש. וצע"ק שלא א' בהדיא יעקו"ר ביחד.

(סה, א) טובים. הציור הנז' בהגדלת חו"ב דנוק' נלקו"ד שאינו מבורר. א', טעות הניכר הוא במה שמצויר בדס"ה בצד שמאל אה"י בקיבוץ ותחתיה הוי' בחירק וצ"ל

מהרב שר שלום זיע"א, אולי מהרב זמרת הארץ. והמנהג לכוין מתיבת באהבה ואילך

דוקא כסברת הרש"ש זיע"א, מהרה"ג שד"ה הי"ו:

פרי עץ חיים - שער חג השבועות - פרק א' - דף קכ"ז סע"ג

יקרא י"ג מדות ג"פ, ואח"כ יאמר רבש"ע מלא כל משאלותי וכו', וכן יהי רצון, ויחזור התפילה ג"פ, ואח"כ יאמר ג"פ ואני תפילתי וכו', וכן יעשה במוסף, וביום ב' דיוצר ע"כ, וכן בפסח ובסוכות. ויכוין כ"ד שמות הנ"ל בניקודים הנ"ל. מ"ש בזוהר פרשת בראשית, כל שתא איקרי אל, והשתא איקרי כבוד אל, כי לכל השנה אין לה שם א"ל, אבל עתה יש לה דעת יותר פנימי, והוא שם ס"ג ג' כבוד א"ל, ודעת זה אין לה אלא בעת הזווג, שהוא יום השבת ויום שבועות שאז דוגמת שבת כנודע, לכן אינו רק יום א', ולא ז' ימים כמו פסח וסוכות. (א):

הגהה (א) א"מ - וקשה, א"כ בשמיני עצרת יהיה ג"כ כך, שהרי הוא ג"כ יום א', וא"כ היינו הך, וצ"ע:

סוד ז' ברכות שבעמידת י"ט, לעיל שער מקרא קודם, וגם ניקוד הויות שבעמידה. סוד מפני היד שנשתלחה וכו' שם, ע"ש כל כוונת תפלת:

חסדי דוד דף נ"ו (ד"ה אח"כ הראשון)

ת"ת וב' חסדים דנו"ה, והארת פרקין תתאין דמוחין דחו"ב המלבישים בפרקין תתאין דנו"ה דאימא שבנו"ה דז"א נגדלים הכח"ב דילה. וע"י הה' גבורות דיסוד דז"א נתקן הדעת נוק' ומל' דילה. וכל האורות הנזכר עולים בדרך א' עד שיוצאים כולם מהחזה ונעשים צלם ע"ג רישא דנוק', ואח"ך מתפשט הצלם הנזכר בכל י"ס דנוק', כי לעולם כל בנין פרצוף הנוק' הוא ע"י אחור:

ע"ח ח"א שער המוחין פ"ט - דף ק' ע"א

ובתוכו המוחין שהיא נשמה לו, וכל זה בבחי' אחור. ואז עומדין אב"א זו"ן ואז נגדלת הנקבה באחור ז"א. והוא כי הנה הז"א לוקח חלקו וחלק שלה כי הוא בן בכור. וא"כ לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד, מבחי' מ"ה וב"ן, וכן עד"ז

ובענין הטבילה של אשמורת יום השבועות כנ"ל. אמר לי רבי יצחק הכהן, כי נלענ"ד שהם אלו השמות ואיני זוכר היטיב, והם להמשיך אל כתר שלה, שעושה עתה כנ"ל ע"י הטבילה, הם בחי' כתר זה, והם בחי' ב' אותיות ראשונים משם ע"ב וס"ג, שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י גי' ע', וב' מלואים של ע"ב וס"ג, שהם מ"ו ל"ז הכל גי' קנ"ג, הסר מהם ב' כוללים של הב' שמות, נשארים קנ"א כמנין מקו"ה, ובמקוה הזה טובלת הנוקבא: **צמח** - משם הרב ר"ח ז"ל, שהיה אומר כי בלילות הללו כמו שביעי של פסח, וליל שבועות, וליל ה"ר, מצוה לפרוש ולגלות עומק החכמה, לפי שבאלו הימים הזמן גרמא, והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז:

זה מ"כ במחזור של מורי ז"ל, של מועדים כמנהג האשכנזים, בסוף חזרת עמידה דשליח ציבור, ביום א' בשבועות, שם כתוב מבחון, מכת"י מורי זלה"ה, ענין זה, וז"ל, יום א' דשבועות,

אח"ך כל הב' צלמים הנזכר ניתנים לז"א, כי הבן יורש אביו ואמו והוא נותן לבת ומאיר (אטב"ח) לנקודת הנוקבא מהמוחין שבנה"י דאימא שהם ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה. ויוצאים ההארות הנזכר דרך החזה דז"א, ומתפשטים בנקודות הנוק' שנחלקה לי' נקודות. וע"י הארה הנזכר נבנית ונעשית פרצוף גמור, מהחזה דז"א ולמטה אב"א כי ניתוסף לה ט"ס בכל נקודות מהי' נקודות הנזכר. והוא ע"י הכפל של שלישי התחתון של

ועתה נבאר כל זה בעז"ה. הנה תחלה בא לו זה הצלם דגדלות מבינה דישי"ס ותבונה מבחי' חיצוניותם שהוא באחוריים בין בכלים בין באורות, ונכנסין בז"א ונעשין בו כלי הפנימי מכולם בבחי' האחור לבד שהוא חיצוניותו,

באורות. ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו, וכן לנוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא, ונעשו חסדים בערך הגבורה דאימא כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דחלקה, והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים • דמ"ה דב"ן דאימא ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאימא גבורות בערך חסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א. ואח"כ דרך האחור שלו היה מאיר לנוקבא ונותן לה אז הארה (אטב"ח) מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה. ואח"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחי' חכמה וחסדים בין דאבא בין דאימא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשה בה רק בחי' המלכות שבה (ואח"כ) [ועתה] נעשה היסוד שבה והם ציון וירושלים כנזכר במ"א. ואח"כ מעלים אותן או"א לחופה בהיכל עילאה דילהון, אחר נסירה ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאימא שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחי' עצמו אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים נקרא רוחא דשדי בגווה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. • אמנם הכלי שלה הוא היסוד שלה, והמ"ן הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמם שלו נקרא

[א"י]

[א"י]

רוחא דיליה דשביק בגווה, כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה נקרא נפש בצאת נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור רק רוחא דשדי בגווה, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח. והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זו"ן. ואמנם אח"כ חוזרים פב"פ ואז באים בחי' אורות הפנים דבינה שבתבונה ויש"ס מלובשין בפנימיותן ממש. ואז נותן לה בסוד הארה בחי' ה"ג שלה ב"ן דב"ן ובסוד זווג ממש ה"ג שלו הנקרא חסדים דאימא כנ"ל (וכולם הן מן ב"ן). עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם אמת. כי הנה א"א להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו. ואם • לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחי' הגבורות דב"ן דב"ן, אך הגבורות דמ"ה דב"ן כולם נעלמים תוך יסוד דאבא הסתום כנודע. לכן צריך שיצאו משם, וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה (חילוף ב'), ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא, ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאימא, ויתלבשו בתוכה. ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא. והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אימא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א. אח"כ בחזירתם פב"פ, אם לא גדלה כמוהו אז הוא זווג יעקב ורחל, והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א, ואח"כ נותן לה חסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זווג. אמנם כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ, אז לוקחת החסדים (דב"ן) דמ"ה (דב"ן) וג"כ החסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א ויעקב אבא לבד.

מבוא שערים שער ו' ח"א דרוש ז' - דף נ"ב ע"ג

אלא מדה א' בלבד, כנגד הת"ת דזעיר מאחוריו מן החזה ולמטה, ונמצא שהיתה בבחינת ספירה א' הכוללת י' נקודות קטנות, ואינן ספירות גמורות אלא נקודות, ובין כולם אינם רק ספירה א', באופן שאין בה רק חלק עשירי ממה שצריך להיות בה בעת היותה פרצוף די"ס גמורות.

ועתה נבאר דרך פרטות ענין הגדלת המלכות איך היא נגדלת, כי עד עתה לא ביארנו רק מי הוא הגורם ההגדלה של הנוק', ועתה נבאר ההגדלה בעצמה. והענין כי הנה בזמן הקודם לזה, והוא בחי' הג' שהוא בזמן היניקה, שאז היתה נוקביה בבחינת צלע לבד, ונתבאר כי אז עדיין לא היתה

הי' נקודות הקטנות שכבר היו בנקבה בהיותה נקראת צלע כנז'. ואמנם לא בכל נקודה ונקודה מהם יש בחינת הגדלת כל הד' בחינות הנז' ביחד, אלא כפי בחינת הנקודה. וטעם הדבר יתבאר היטב בע"ה מתוך דברינו. אמנם הכלל הוא כי בחינת הגדלה ע"י המוחין דזעיר אינה אלא בחכמה ובינה דנוק' בלבד, ובחינת ההגדלה של הגבורות אינן אלא בנקודת הדעת דנוק', ובחינת ההגדלה של לבוש נצח דאימא אינו אלא בנקודת הנצח דנוק', ובחינת ההגדלה של הלבוש דהוד דאימא הוא בכל קו שמאל דנוק', שהם נקודת בינה ונקודת גבורה ונקודת ההוד שבנוק', ובחינת ההגדלה של לבושי נה"י דזעיר אינם אלא בשתי נקודות דנצח והוד של הנקבה, אך בחינת החסדים לעולם אינם נמנים בבחינת הגדלה בשום מקום, כי הם בבחינת המים המגדילים את האילן, ואינם הם עצמם ההגדלה בעצמה. וזהו מש"ה והוכן בחסד כסא, כי הכנת תיקון הנקבה הנקראת כסא, הוא ע"י החסדים. והגבורות גם הם בבחינת החסדים כנ"ל, שגם הם בחינת מים בגוף הנקבה, ונקראים גבורות גשמים, ועל כן גם הם אינם נזכרים בכלל הגדלה עצמה, אלא שגורמין הגדלה, זולתי בנקודת הדעת והת"ת, לפי ששם יש גבורות רבים כמו שיתבאר שם במקומו. וגם הטעמים של שאר הבחינות יתבארו בתוך המשך הדברים בע"ה. וטרם שנבאר ענין מציאות כל ההגדלות האלו, צריך שתדע כי כל בחינות הגדלות האלו של הנקודות של הנוק', הם נרמזות באלפ"א בית"א דא"ט ב"ח ג"ז ד"ו וגו', והם רומזות בעשר הנקודות האלו ע"ד זה, א"ט בכתר, ב"ח בחכמה, ג"ז בינה, ד"ו דעת. י"צ חסד, כ"פ גבורה, ל"ע ת"ת, מ"ס נצח. ק"ץ הוד, ר"ף יסוד, ש"ן מלכות, ת"ם במלכות. ונשארו אותיות הנ"ך שאין להם זוג. וכבר ידעת ענין זוגות אלו מה עניינם, כי הם ד' זוגות דאחדים, וכל א' כוללת י' אחדים, וד' זוגות אחרות וכל א' כוללת עשרה עשרות, וד' זוגות אחרות כל א' כוללת עשרה מאות. והענין במה שנודע כי עד אות הט' הם אחדים, ועד הצ' כפופה הם עשרות, ועד הי' פשוטה הם

וכדי שתתגדל, צריך שתתחלק מדת נקודה זו בעשרה חלקים, ויהיו עשרה נקודות קטנות, ואחר כך, ע"י החסדים והגבורות שבה, נגדלת כל נקודה ונקודה מהם ונעשים בה ט' נקודות אחרות, ואז יהיו עשרה ספירות גמורות, שכל ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות עשר נקודות קטנות. והנה ההגדלה עצמה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת עתה, ומהם נגדלות אלו הי' נקודות שבה ונעשות י' ספירות גמורות, אך סיבת גרמת ההגדלה הם החסדים והגבורות, ששניהם נקראים מים, כנ"ל. כי גם הגבורות נקראים גבורות גשמים, ומגדילים אותה, כמו המים שגורמים הגדלת האילן, אך ההגדלה בעצמה אינה מומציאותם ממש, ואין הם עצמם נעשים גוף האילן, אלא גורמין הגדלה בו. והנה נמצא כי זולת הבחינה הראשונה, שהם העשר חלקים של נקודות קטנות שיש בצלע הזו כנ"ז, יש עוד ד' בחינות אחרות שגורמין ההגדלה באלו העשרה נקודות קטנות. והוא כי הנה נתבאר לעיל כי הגדלת הנקבה הזאת הוא מן החזה ולמטה של זעיר, ויש שם ד' בחינות (שגורמין ההגדלה): הא' היא בחינת המוחין של זעיר מבחינת חכמה ובינה שלו. ונודע כי הם מתפשטין עד סוף גופא שהוא עד נצח והוד של זעיר. הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת החסדים והגבורות המתפשטים למטה בז' תחתונות. הג' היא בחינת הלבושים של נה"י דאימא, המלבישים את המוחין של חכמה ובינה דזעיר עד מקום התפשטותם הנז' שהוא סוף הקוים שהם נצח והוד שבזעיר, וכן הלבוש של היסוד דאימא המלביש מוח הג' הנקרא דעת בקו אמצעי, ולבוש זה נגמר ומסתיים בחזה דז"א. בחינה הד' הם הלבושים דזעיר עצמו ע"ד הנז' בלבושי נה"י דאימא, אלא שיש תוספת באלו. והיא כי לבוש היסוד של זעיר בקו האמצעי של הנקבה מתפשט יותר למטה מן החזה שלה, והוא עד סוף הת"ת שבה. וכבר ביארנו לעיל כי כאשר באים המוחין אל הנקבה, הם באים מלובשים בשני • לבושים הנז', בנה"י דאימא ובנה"י דזעיר. והנה מאלו הד' בחינות הנז' נגדלת הבחינה הראשונה שהם

העיקריות של המלכות וכו'. ונראה שב-סדר הכוונה יש לכוין תחילה ב-**תנ"ה שהם העיקר** וכנ"ל, ולהמשיך ב-ה"ג **המגדילות** וכו'.

וראה ב-**באתי לגני** [ח"ב דף קפ"ז מעט למטה מאמצע ע"א], שהעיר שראוי היה לעשות: **ש"ן ת"ם - ביחד, ולא לחלקם:** ש"ן תחת ה"ג, ו-ת"ם תחת תנ"ה, שהרי הרמז שבענין המלכות נרמז - כולו [רק] ב-**ש"ן**, ולא ב-ת"ם. [והיות וגם ת"ם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ת"ם - ביחד].

ואכן בסידור כת"י הרב אליהו משען זיע"א, ובסידור היר"א [עמוד 628], אותיות: **ש"ן ת"ם סמוכות** - ואינם נפרדות.

ונראה שראוי ללמוד כאן, גם בענין: **חותם בתוך חותם** המבואר בעץ חיים שער ל"ד סוף פרק ו' [דף נ' ע"ב]. והמבואר גם בהמשך עץ חיים שער ל"ה פ"ב [דף נ"ב מאמצע ע"א], וב-פרק ג' [דף נ"ב ע"ב למטה], והיעב"א.

בענין **בת כהן**, ראה בעץ חיים סוף פ"ה [דף נ"ד ע"ד], ומ"ש באמת ליעקב מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג.

הקדמה לאטב"ח בענין ההבנה החדשה בישיבה

כוונת האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (עי' עמוד 155. יש ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנוק', אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנוק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מיי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה.

וכן עי' עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד' (עי' עמוד 154), בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. ועי' גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב (עי' עמוד 154) ד"ה אח"כ (הראשון).

סידרנו את נוסח כוונת האטב"ח עפ"י המהלך הזה, וכן מסודר בעיקר בסידור היר"א.

שער אנ"כ דרוש ו' (ע"ה ח"א דף צ"ב ע"ג)

הח"ו"ג שבז"א מצד אמא הם מ"ה וב"ן שניהם דב"ן והח"ו"ג דמצד אבא הם מ"ה וב"ן שניהם דמ"ה. **ודע** כי אף על פי שביארנו שנתבררו כל הז' מלכים אינם כולם כי כולם אינם מתבררים עד ביאת המשיח כנ"ל אך הענין כי נתברר מהם כל מה שיוכל אז להתברר בעת אצילות אך בכל פעם חוזרין ומתבררין עד שיושלמו להתברר. **והנה גם בנוקבא** אירע לה כן ע"ד ז"א כי תחלה היה בזווג מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן ובעיבור נה"י דמ"ה ונה"י דב"ן וביניקה חג"ת דמ"ה וחג"ת דב"ן. **נמצא** כי בזווג היתה כמדת עטרת היסוד שהוא המלכות שבמלכות ובעיבור גדלה כמדת היסוד בגבהה ובודאי שלקחה גם נ"ה ברחבה וביניקה גדלה כמדת ת"ת בגבהה ובכללם ח"ג ברחבם ובגדלות א' גדלה כמדת הדעת בגבהה וגם ברחבו לחו"ב והרי נשלמו בה מדת מלכות דמלכות דמ"ה בכל י"ס שבה ובמדת מלכות שבמלכות דב"ן בי"ס שבה, וכל זה אינו רק ספי' המלכות דנוקבא ^[צ"ע ע"ב] לבד. והטעם כי הנה • ז"א יצא ו' נקודות והיא נקודה א' א"כ כשנגדלו כל הו"ק דז"א במוחין דו"ק דגדלות כנ"ל נגדלה היא קצה א' לבד שהוא מלכות שבה לבד. ואח"כ כשנגמרו ג"ר דז"א דגדלות אז נחלקה מדת המלכות הנ"ל לי' נקודות וכל נקודה מהם נעשה ספי' א' ונעשה בי"ס גמורות כמו ז"א. והענין יותר **בביאור** כי תחלה הגדילה בעיבור נה"י שבה וביניקה חג"ת ובמוחין דו"ק חב"ד שבה וכל זה הם י' נקודות לבד שהם י' מלכיות של י"ס שלה ואחר כך כשנגמר ג"ר דז"א אז כל המלכות מאלו י' מלכיות נתגדלו ונעשו ספירה א' והענין כי בא במלכות הכתר ט' נקודות אחרות של חב"ד חסד גבורה תפארת נה"י שבכתר שבה וכעד"ז בכלם כמבואר אצלנו באל"ף ב"ת דאטב"ח וע"ש ואחר זה נגמרה גם היא בי"ס דוגמת הזעיר אנפין ועדיין הם אחר באחור:

והנה בעיבור ראשון דזו"ן התחילו להתברר ו"ק דב"ן שהם המלכים שמתו וזה בכח שיצאו עתה ונתערבו עמהם ו"ק דמ"ה ונדע כי כל קצה הוא כלול מ"ס והנה תחלה בעת הזווג (דאו"א) נתבררו ו' מלכיות שבז"ק דב"ן ואלו היו ניתנין חציים הימיני ביסוד דאבא וחציים השמאלי ביסוד דאמא ואז ירדה טפת מ"ד שהם ג' מלכיות מג' קצוות דמ"ה החדשים ימינים ונשתתפו יחד וניתנו כולם תוך אימא וגם היא נתנה טיפת מ"ן שהם ג' מלכיות דג' קצוות שמאלי דמ"ה החדשים • ואז נתקנו בתוכה ונקלטו בג' ימי הקליטה (א). אח"כ בהמשך כל הט' ימי חדשי העיבור נתבררו נה"י שבכל קצה מו"ק דב"ן ע"י שבאו גם כן נה"י שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי **שבעיבור** היו ג' כלילין בג' כי היו ו' מלכיות אמנם כשנגדלו בחי' נה"י לא נגדל רק בחי' נה"י שבכל קצה מהם ולכן ענין העיבור אינו רק בחי' נה"י לבד אלא שהוא בכל קצה וקצה מו"ק. אח"כ ביניקה מתבררין גם בחי' חג"ת שבכל קצה מו"ק דב"ן וכן באו ונתחברו חג"ת שבכל קצה מו"ק דמ"ה החדש והרי עתה נגמרו הו"ק כל קצה כלול מו"ק דב"ן וכן דמ"ה. אח"כ בגדלות באו תחלה חב"ד שבכל קצה דו"ק דב"ן וחב"ד שבכל קצה מו"ק דמ"ה נמצא שכבר ו"ק דז"א נגמרו כל א' מ"ס דמ"ה וב"ן לכן הם נקרא מוחין דגדלות דו"ק דשמות דמ"ה וב"ן והבן זה מאד. ואח"כ באו ג"ר בפעם אחת שכל א' כלול מ"ס דב"ן וי"ס דמ"ה ואז הז"א נקרא גדול ושלם בן י"ג שנים. ואח"כ נכנס כתר דמ"ה ודב"ן בכל הי"ס שבכתר ביום א' והרי בן י"ג שנים ויום א' וכבר ידעת כי המוחין מתחלפין כל החכמות והחסדים בנה"י דאבא וכל הבינות וגבורות בנה"י דאמא והענין [א] כי אבא כלול מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן ואמא מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן • ואז מתחלפים ונכנסו בצלם נה"י דאבא המוחין שהוא מ"ה דמ"ה ומב"ן דמ"ה ובצלם נה"י דאמא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. נמצא

שערי רחמים ח"א

רחו) ש' כתב הרב צבי"ב דרוש ו' דר"ה די ל"ד ע"א ד"ה ועתה לריך לצאר
 איך נרמזים ה"פ רי"ו הנז' צבי שמות הוי"ה אדנות הנז' הנה מקום
 ה"ה שהוא המלכות שתחת היסוד דז"א יש שם הוי"ה אדנות שהיא צגי" ל"א גם
 יש צב שם אדנות צריצוע וכו', אח"כ עולה ציבור וכו', ה"ה אלה היא שם
 אדנות הוא צצריאה לא צאלילות צאלילות ה' אחרונה נקראת לא אדנות ואיך
 עתה צאלילות אומר יש צב שם אדנות צריצוע ל"ל ה' יע"א :

ח' עיין ע"ה שער ל"ה סוף פ' א' שכתב וז"ל נמלא כי המלכות צקטנותה
 נקראת ה' תתאה והיא טפילה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת עמו פצ"פ
 יש לה שם אחר צפ"ע אדנות או אלקים כפי הזמנים וכו', נמלא טעם מה
 שקרינו אדנות צצריאה וכו' אחרונה צאלילות יען צאלילות שהיא נקודה קורים
 אות ה' אחרונה וצצריאה שהיא פרלוף שלם קורים אותה אדנות אבל לעולם כל
 מקום שהיא פרלוף שלם נקראת אדנות וכל זמן עדיין נקודה נקראת ה' אחרונה.
 מ"י שד"ה :

שערי רחמים ח"ב

ק"ה) שאלה כתוב צבכ"ו [דכ"ט ע"א]
 וז"ל וכענין הוא שצכויות
 בנוק' למטה צעולם צי"ע היא שם צהונה
 פרלוף שלם וכאשר העלה צעולם האל"י וכו'
 ושם איננה הלא צצחינת נקודה קטנה ע"כ
 ל"ל מהו כונת דבר זה איך יש מליאות שהפרלוף
 יכתפך לנקודה והה"כ מתגדלת צאל"י ותהיה
 פרלוף א"כ מה ענין הפרלוף שהיה צצ"י ע ?
תשובה כשהיתה בנוק' צצריאה יש צב
 עשר מלכויות דעשר ספירותיה
 וצ"ה היא פרלוף שלם דמלכויות דו"ס אבל
 כשעולה לאל"י כולם נקראים ספירת נולכות
 ועתה היא נקודה כלולה מעשר ולריך להבנים
 לה עשר ספירותיה ע"י א"צ דאצ"ה לכן
 צצריאה נקראת פרלוף וצאל"י תהיה שיפור
 נקודה אחת מכרס"ג שד"ה נ"ו :

ק"ה) שאלה כתוב צבכ"ו (דכ"ט ע"ב)
 וז"ל ב' רוך צכאן הכרע גופך
 צלצד ותכוין להוריד ו' נגזי ה' פירוש כי
 המלכות היא ה' תתאה וכיא עתה צכוכל ק"ק
 דצריאה ולריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד
 ו' נגזי ה' תתאה להעלותה ע"כ י"ל שזה
 הופך הכלל הידוע שהמלכות צכויותה צצריאה
 היא נקראת אדני וכשהיא צאל"י תחת היסוד
 אז נקראת ה' אחרונה דהויה צסוד ארבעה
 ראשי שנים הם עיין צבכ"ו (דל"ג ע"ג)
 וראיתי להרב "שמן שכו"י" לש"כ (דט"ל ע"א)
 שצקשה כן ולדד צכמה אופנים ולא הכריע
 יעוש"צ וכו"ע"א :

תשובה מ"ש להוריד ו' נגזי ה' תתאה
 להעלותה ר"ג בהמשכה מאות ו'
 לאות ה' שהיא תחת היסוד ומאות ה' נמשך
 נשם אדני שצכוכל ק"ק דצריאה להעלותה
 לאל"י וכ"מ משהכ"ו (דל"ג ע"ד) וז"ל תכוין
 צכריעת גופך להוריד ו' נגזי ה' תתאה להאיר
 ולתת צב כה' שתוכל המלכות הנקראת אדני
 צכויותה צכוד נקודה צצריאה להעלות למעלה
 וזו ה"ה שאנו מורידין אות ו' נגזי ה' תתאה של
 ה' של המלכות אותה הנקראת ה' תתאה של
 ה"ה העומדת תחת היסוד דז"א עכ"ל
 מכרס"ג שד"ה נ"ו :

אשר זה השם הוא עיקר כל היות ס"ג כנו' בדרוש הליניתי וק"ש וע"ש. ואח"כ תכוין לתת אחוריים דס"ג לרחל היושבת באחוריו ז"ל והנה אחוריים דס"ג הם בגי' קס"ו כמנין עליון גם תכוין שהכתר נקרא אל עליון והיא בחי' הכתרים דיעקב ורחל כמשי"ת צפיה בדרושים אחרים ויבואו אחר סיוס הדרוש הזה ג"כ בענין כונות הספלה :

גומל חסדים טובים (ז) תכוין בתחילה לתקן (ה) נה"י דז"א עלמו ע"י המוחין דמלך

אימא שנתפשטו בתוכם וה"ס חסדי דוד הנאמנים ולכן נק' חסדים גם הם נקרא' טובים לפי שהם ממשיכים שפע אל היסוד לדיק יסוד עולם הנק' טוב בסוד אמרו לדיק כי טוב והס"ג טובים כמוהו ותכוין כאן בתרין פרקין עלאין בלבד דנ"ה דז"א. גם תכוין בה' חסדים שהג' מהם כבר נתפשטו במלת הגדול הגבור והקרא' כנו' ועתה מתפשטים השני חסדים האחרים כנ"ה דז"א אח"כ תכוין כונה צ"ג ג"כ והוא כי עתה נכנסים ג' אמצעיות דמלך אבא בראש ז"א וג' תחתונות נדחות בג' אמצעיות שבו (י) וכנגד ג' האמצעיות האלו שמלך אבא אומר גומל שהוא בגי' ג' היות דאבא (ז) ועי"ז גורם להעשות התפשטות נ"ה דז"א כנו' וזה נרמו במלת חסדים כנו' והרי צ' כוונות אלו בז"א. אח"כ תכוין במלת טובים אל יעקב ורחל והוא כי כבר עתה ירדו ג' תחתונות דמלך אבא בחגיגת דז"א ויעקב יולא במקום הת"ת דז"א ולוקח ג' הארות דג' תחתונות דמלך אבא ומשם נעשה פרוף יעקב כנודע ואע"פ שהם רחוקות ובתחילה נעשה לו בחי' הכתר שבו במלת אל עליון כנו"ל. ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנק' חוי"צ שבו שעדיין לא יש בג' אמצעיות רק נ"ה דאבא. אבל היסוד דאבא הוא קצר מן הנ"ה ועדיין לא נתפשט הוא עלמו וזלתי ההארה בלבד המתפשטת ממנו והוא נרמו במלת טובים כי הם מוחין ממש אל יעקב אבל בז"א אינם רק בחי' חסדים בלבד ולא בחי' מוחין וכן ברחל הם טובים כי ע"י ג' תחתונות דאבא העומדים בחג"ת דז"א הם מאידיים ויש כח בנה"י דאימא אשר כבר הם במקומם למטה ויולאים להאיר ולעשות צ' מוחין הנקרא' טובים אל רחל כי כבר אדעתיה כי רחל נעשית מן נה"י דאימא ויעקב מן נה"י דאב' (יב) אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נה"י דאימ' אינם יולאים אל רחל עד שנקבצו נה"י דאבא וז"ס ה' בחכמה יסוד ארץ. (ט) והנה אע"פ שאמרנו כי רחל אינה נעשית אלא מנה"י דאימ' (יג) עכ"ז לוקחת גם היא מנה"י דאבא בהיותם מרחוק ר"ל כי בהיות נה"י דאבא תוך חגיגת דז"א ורחל בנה"י דז"א אז נה"י דאבא רחוקים מן רחל מדרגה א' ואז היא יכולה לקבל הארה משם. אבל כשהם מכוונים יחד ועומדים במקום א' והוא כאשר נכנסו כל נה"י דאבא תוך נה"י דז"א אז אין רחל יכולה לקבל אור מנה"י דאבא מן ג' פרקין תחתין דילהון המכווני' כנגדה כי אין בה כח לקבלם מקרוב אבל היא מקבלת האר' פרקין אמצעים דנה"י דאבא העומדים בחג"ת דז"א אשר הם רחוקים ממנה מדרגה אחת ואין הארתם מכה בה בחוץ בקרוב ויכולה לקבל הארתם ליהיותם רחוקים עם היות מדרגתם עליונה יותר מלקבל הארת פרקים תחתין ליהיותם קרובי' אליה וז"ס ותחלב אחותו מרחוק ופי' בזה כי אחותו היא כ"י ומרחוק היא חכמה כד"ל מרחוק ה' נראה לי ומלת נראה הוא בגי' ע"ב קפ"ד שהם פנים ואחוריים דאבא כנודע והנה בהיותם מרחוק טובל הנקבה לקבלם כנו' ולסיבה זו נקרא אבא רחוק כנו' (ט) :

קונה הבל (ח) עתה נכנסין גיר דאבא ברישא דז"א ויורדין ג' פרקים אמצעיים במקומם הראוי להם שהם

חגיגת דז"א. גם יורדין ג' פרקים תחתין במקומם שהם נה"י דז"א. ועתה נשלמו כל המוחין דאב' ודאימ' לננום במקומם כל א' במקו' הראוי לו וזה רמו קונה הכל כי עתה כבר נגמר לקנות ולהעשות הכל לגמרי. גם תכוין כי קונה הכל הוא גי' ר"י שהם ג"פ ע"ב והם ג' היות דמילוי ע"ב דיודין (ד) והם בחי' ג"ר דאבא שהם ג' היות דמילוי יודין שהם בגימ' קונה הכל כי אלו הם מוחין ממש אבל ג' אמצעיות היו ג' היות פשוטות לפי שלא היו מוחין ממש ולכן נרמוזו במלת גומל ושלש תחתונות לא הוזכרו אפי' בבחי' הוי"ו פשוטות רק בסוד מלוי ההיות בלבד שה"ס אליה אברהם כו' כנ"ל

ועשיו ירדו במקומם שהם חג"ת דז"א ואינם יורדים תיכף אמנם נוסעים צ' מסעות הא' נוסעים אל הגרון דז"א וזה תכוין במלת האל כדמיון שביארנו במוחין דקטנות. ואח"כ נסייע הב' היא במקומם האמצעי שהם חג"ת דז"א וזה תכוין במלת הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת דז"א ואז ממילא ג"כ הג' תחתונות שעדיין היו עומדים כאן הנה עתה הם יורדים למטה במקומם שהם נה"י דז"א והרי נגמר ונשלם תיקון המוחין וגדלות דמלך אימא. גם תכוין להוריד המוחין דקטנות ג"כ מסע צ' אל מקום ג' האמצעיות כנו' ואמנם כאשר תכוין בבחיגת המוחין דג' האמצעיות תכוין בסוד האה הרמוזה כאן בסוד ר"ת הגדול הגבור והטורא ה' יתירה בכל תיבה לרמוז שהם מוחין דאימא הנק' ה' עלאה היורדת אל ג' האמצעיות הנקרא' גדול ולא הגדול וזהו הגדול ר"ל ה' גדול פי' מוח החסד מן אימא הנקרא' ה"ל וגם יורדת בחסד דז"א הנקרא' גדול וזהו הגדול וכן ע"ד יתבאר הגבור והטורא. וכאשר תכוין בבחי' המוחין דקטנות אז תכוין בסוד ג' ההי' דלהים דקטנו' בג' מילויים היורדים כאן במלת גדול גבור טורא וכמו שנתבאר במלת האל ה'אל כי מפני שאין שינוי באלהים דמוחין דקטנות אלא בהי'ן שבהן לכן לא נרמוזו כאן אלא ההי'ן. וזהו הגדול ה' גדול הגבור ה' גבור הטורא ה' טורא גם תכוין כי הה"ת דמלך אימא הם עתה מתחילין להתפשט בז"א דז"א ועתה נתפשטו הג' מהם והם הגדול הגבור והטורא שהם חג"ת. גם תכוין שעתה נתקנים הג' אמצעיו' עלמם של ז"א בבחי' הכלי והגוף עלמו וזלת המוחין הנכנסי' בהם וענין זה הוא בסוד הגדולה שביארנו לעיל ארך ע"י אותם ג' פרקים דאימא הנכנסים בהם הם נעשים מדה שלימה וצאות ו' יתירה שבמלת והטורא תכוין כי הנה יסוד דאבא הוא ארוך מיסוד דאימא ותכוין שעתה אשר נכנסו ג' תחתוני' דאימ' (א) כבר נכנסו התחלת קנה התחתון דיסוד דאבא ליכנס והארפו יורדת ומגעת דרך קו האמצעי עד הת"ת דז"א וזה נרמוז באות ו' של והטורא ועי' זאת ההארה כבר יש בה כח להתחיל אח"כ תיקון הטור' דז"א בסוד ה' בחכמה יסוד ארץ ולכן אחר ו' דוהטורא אנו אומרים **אל עריון פי'** כי עתה לריך לתקן ג"כ מקום החזה דז"א המגולה כי יש בו שינוי ממה שיש בשאר חלקי הת"ת המבוסים כי כאן מתגלה היסוד דאימא ונוסף בו אור גדול בין לז"א בין לטוקבי' והנה מן החזה דז"א מתחיל ראש בנין יעקב ורחל. ובמלא כי שלש הארות אנו לריבין להמשך. האחד לס"ת ז"א עלמו והב' לכתר דיעקב והג' לכתר דרחל לפי שמן החזה דז"א עד סיוס כל הת"ת דז"א הוא שיפור גובה כל הכתר דיעקב מלך פנים דז"א. והכתר דרחל מלך אחור ז"א. ותכוין תחלה כי ע"י גילוי היסוד דאימא ניתסף אור בז"א עלמו בבחי' האורות היוצאים ופוגעים זה בזה ומכים זה בזה ונלו'ו' הארתם והכאתם היא באופן זה. תחילה תכוין כי ייוד פעמים ה"ל הוא בגי' ק"ך והיא הכאת החכמה דז"א בבינה שבו (ג) ומוליקה ק"ך אורות. ואח"כ מכה האור בה"ל והוא בגי' ע"ח שהם ואז פעמים ה"ל ואז תחבר שניהם ביחד ק"ך ועי"ה היו בגי' אל עליון (ג) ולפי שהוא בחי' הת"ת דז"א עלמו אשר בחי' זו היא היות דמ"ה דאלפין ולכן הכאה זו היא בהיות דמלוי אלפין כנו'. אח"כ תכוין להמשך אור אל יעקב לעשות הכתר שלו. וזה תכוין במלת אל. אח"כ תכוין להמשך לעשות הכתר דרחל במלת עליון ובמלא שבתחילה תכוין להמשך הארת ז"א צב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב שהוא זכר ואחריו עליון לרחל לפי שהיא מקבלת בתחיל' כל האורו' ואח"כ מחלקם אל יעקב ורחל והענין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויולא אורו לחוץ בגילוי גדול ולכן יש עתה כח להוליא פרוף יעקב ורחל מכאן ולמטה ונדע' כי אימא היא היות דמילוי ס"ג. והנה בחי' הפנים של היות זו לוקח יעקב לפי שצמוד במקום לך הפנים דז"א והוא בחי' שם יי"א שבהיות דס"ג כנודע והוא בגי' א"ל. ואינו לוקח כל ההיות דס"ג לפי שיעקר אחיזה יעקב הוא ביסוד דאבא המתגלה עתה. ואף על פי שעדיין לא נכנס עכ"ל כבר רמוזו בחי' הארתו באות ו' של והטורא כנ"ל. ועי' הארה זו יכול יעקב ללאת אע"פ שעדיין לא נכנסו המוחין דמלך אבא לגמרי ולכן לריך יעקב לקחת קלת הארה מן אימא ולא כולה רק קתה שהוא שם יי"א מן היות דס"ג כנו'

חננאל וביאורים: (א) דאבא כנ"י: (ב) עיין חו"ה דז"ו פ"ב: (ג) א"ש עם הכולל: (ד) ע"ה פ"ג משער העמידה: (ה) חו"ה דמ"ה יע"א: (ו) עיין חו"ה דמ"ה פ"א ע"ה ד"ד פ"א: (ז) א"ש עם הכולל: (ח) ע"ה בכללים סי' י' ע"ה פ"ד ד"ס ע"א: (ט) ע"ה פ"ד משער העמידה

מכיל דכתיב אך טוב וחסד ירדפוני כו' והענין הוא כי היסוד ההוא הוא הויה דמלוי יודין הוא בנ"י חסד וכולו הוא מתפשט ויוצא אל יעקב חוץ מחשבון טוב דלא התפשט ושאר גנוז חוץ יסוד דו"א:

והנה אם חסר חשבון הכ"ל מן ע"ב ישאר בנ"י טוב והרי נמצא אך האורות שהם כמספר הכל ניתנים אל יעקב והשאר הם בנ"י טוב והם גנוזים ללדיקים שהם לדיק ולדק ר"ל לזורך וזוג ז"א הנקר' ישראל עם רחל כי גם אז יש זוג מבחי' חו"ג דאריא (טו) ונמצא כי אז בזוג ההוא נכנסים ברחל ג' יסודות יסוד דאב' ויסוד דאימא ויסוד דז"א המלביש את שניהם בתוכו וזה הטעם שנתבאר אללנו כי הזוג דז"א שהוא הזוג ישראל עם רחל הוא עליון מאד ואינו נעשה רק ביום שבת כמשי"ת במקומו. גם תכנין כונה כוללת לשלשון במלת הכל והוא כי עתה יש בחי' ה' ליעקב וביאר ענין ה' זו אני מסופק איך שמעתי ממו"ל כי שמעתי מאדם אחד ששמע ממו"ל שפנינה הוא כי בתחילה היו לו ב' מוחין הנק' חסדים טובים כנ"ל ועתה להיות שנכנסו ג' מוחין עלאין לכן עתה לקח הארה (ו) מהם ונמצא שיש לו ה' הארות . אבל מה שלע"ד ששמעתי ממו"ל הוא באופן זה והוא כי הנה יעקב לוקח הארת מן או"א ומן אבא לוקח ג' מוחין שהם חב"ד אבל מן אימא אינו לוקח אלא הארת ב' מוחין בלבד לפי שהשני דעתן קלה כמשי"ת באות כ' של הכל. ונמצא שחמש הארות לקח יעקב. ואות כ' של הכל תכנין בה אל רחל. כי הנה עתה לוקחת ב' מוחין בשלימות' משא"כ במלת גומל חסדים טובים כנ"ל לפי כי עתה שנגמר אבא ליכנס נמצא כי עתה המוחין שלה הם בשלימות'. והנה הם שני מוחין בלבד שהם חו"ג שבה כי דעת אין בה לפי שהדעת מלד אימא הם בחי' חו"ג והחסדים נתפשטו ב' דז"א ולא נשארה לה רק הה"ה וה"ם ה' היוות שפולס בנ"י ק"ל בסוד נשים דעתן קלה כנ"י בזה"ב פ' שלח לך באות ל' מן הכ"ל שהוא אל הג' מוחין עלאין דמלד אבא הנמשכין עתה בז"א כנ"ל . גם תכנין כי הנה גם יעקב הוא דכורא ויש בו בחי' דיקנא קדישא ולרין לתקן בו דיקנא זו במלת קונה הכל שהוא בנ"י ר"י שהוא בנ"י א"ל חלק למד וכודע שהתקון הא' ד"ג תיקוני דיקנא הוא אל כמשי"ת אל רחום וחנון כו' והוא ע"ד מש"ל במל' האל שהוא תיקון דיקנ' דו"א:

וזכר חסדי אבות (ו) הנה כבר נתבאר שעשיתו כחב"ד ליעקב ורחל באופן זה כיב' השלישי' המגולים המתחננים שבת"ת דז"א הם בחי' שני הכתרים ליעקב ורחל. וב' פרקין עלאין דנ"ה הם חו"ג שלהם לשניהם והיסוד הוא הדעת לשניהם ועתה מן שני פרקין האמלעים דנ"ה דז"א ומן העטרה דיסוד דז"א נעשית חג"ת ליעקב ולרחל וזה נרמז באומרו וזכר חסדי אבות (ח) וישן כי כולם נכללים בחסד נק' חסדי אבות גם פי' ב' לפי שהאבות הם הג"ר וחגיית הם הבנים שלהם ונקר' חסדי אבות ר"ל חסדים הנמשכים מן הג"ר הנקראים אבות וישן כי כולם נכללים בחסד נק' חסדים גם הם. ואמנם יעקב הוא מלד פנים דז"א ע"י אור דאבא ורחל מלד אחר דז"א ע"י אור דאימא ולכן תכנין במלת וזכר שהוא בנ"י הויה דע"ב דיודן דאב' ואהיה דיודן באימא ושניהם בנ"י זוכר:

ומביא גואר לבני בניהם כאן תכנין לפשות שלשה אחרונות שהם נה"י דיעקב ורחל מן ג' פרקין תתאין דנה"י דז"א כנודע ותכנין באומרו לבני בניהם שהם נ"ה הנעשים עתה ליעקב ורחל והענין מבואר עם הנ"ל כי ג"ר חב"ד נקר' אבות כי ה"ם אברהם יצחק ויעקב כמבו' לעיל במלת אלהי אברהם כו' והג' אמלעות חגיית הם בנים שלהם ונקר' חסדי אבות כנ"ל שהם חסדים נמשכים מן האבות כנ"י והג' אחרונות נה"י נק' בני בניהם של האבות הנו' ובמלת גואל תכנין אל היסוד דיעק' ורחל לפי (ט) שהיסוד הוא נק' מגדל הפורח באויר לפי שאין כנגד היסוד דיעקב ורחל שום אבא דז"א כנודע לוי"א ומביא גואל לבני בניהם כי הוא הבאה חמשה ממש משא"כ בשלשה אמלעות שלשה שיש להם אחיזה כנגדם בז"א ולכן לא נאמר בהם אלא לשון זכיר' כמ"ש וזכר חסדי אבו' כי היא זכיר' אל מה שכבר היה במציאו' (י) וגודע כי סוד גאולה הוא ביסוד אבל היסוד דרחל אשי"פ גם בו שייך לשון גאולה עכ"ל תכנין באופן אחר והוא במה שנודע כי נקוד' ליון שבנקבה פטר רחם שבה הוא בחי' היסוד שבה והוא בחי' מס סתומה שה"ם הרחם שבה העשוי בצורת □ סתומה בסוד כי לא נתל'

כי מילוי אותיות הויה דע"ב דיודן הוא בנ"י אלהי שהוא מ"ו . גם תכנין כי המוחין דאימא כשנכנסו הג"ר דאימא וירדו ג' אלמעי' למטה לא ירדו בפעם א' אמנם בתחילה ירדו אל הגרון במלת האל. ואח"כ נסעו נסיעה שנית במקומם במלת הגדול הגבור והטרא כנ"י והטעם הוא לפי שהגרון הוא מקום לר מאד והוא האש הוא רחב ואין כח אל המוחין לירד דרך הגרון שהוא מקום לר בפעם א' ולכן בתחלה נוסעים נסיעה אחת עד הגרון בלבד ומתעכב' שם לסיבת היותו מקום לר ואח"כ ע"י מעשינו באומרו הגדול הגבור והטרא נוסעים ויורדים למטה יותר והנה גם אלו דאבא היה ראוי להיות כן שבתחילה ירדו אל הגרון אותם ג' אמלעות הדבר ואח"כ ירדו בחג"ת דז"א:

אמנם אין הדבר כן אלא בפעם אחד יורדין עד חג"ת דז"א וזה נרמז במלת קונה הכל כי הכל נגמר ברגע א' ובנסיע' א' ואין לורך אל נסיעה אחרת כמו באימ' והטעם לזה הוא כי עתה אנו מעוררים את האור העליון דמול' עלאה קדישא (א) דאריך שהוא תיקון י"ג של וקנה שהוא אותיו' קונה ממש וע"י אור גדול הנמשך עתה מזה המול' במוחין דאבא יש להם כח גדול לרדת במרוצה בנסיעה א' ולא יסרך לב' מסעות וקרוב הוא שנאמר כי זהו סוד ענין זוג במול' עלאה עלמו וע"י הזוג ההוא נוסף אור הנו' ואין להאריך בזה. וכבר הארכנו בזה במה שהודעתך כי זוג או"א במול' אחללו ומוו שלהכנים שלשה תחתונות דאבא הולך זוג במלת אלהיו ואלהי אבותינו כנ"ל גם עתה יש זוג אחר לענין שלשה ראשונות. (ב) גם תכנין לענין הכ"ל כי ע"י מול' עלאה הנרמז במלת קונה כנ"י נעשה יסוד דז"א הנקרא הכל כמבואר אללנו בכמה מקומות אך נה"י דז"א הם באים תמיד ע"י חוספת באים החי' נאחזים בהם ואלו הנה"י ה"ם תחוס שבת ולפי שתמיד באים מתחדש לכן לורך לאור עליון דאריך ולזווג שלו כנ"ל כדי לתקן ולהאילל מתחדש את הנה"י דז"א ולכן נרמז כאן אריך ב"פ הא' היא במלת אל עליון (ג) שה"ם הכתר הנו' דאריך ונקר' אל עליון אשר ע"י נגמלים החסדים טובים שהם הנה"י דז"א שהוא מו"אם אותם לחון ומגלה אותם כענין ויגמול שקדים. וגם נרמז שנית במלת קונה הכל כי הוא קונה בסוד וקנה בסוד מזלע עלא' דדיקנא דאריך אשר הוא מו"אם את הכל שהוא היסוד (ד) כנ"י. גם תכנין במלת הכל כי כל בני' חמשים שהוא כללות החמשה חסדים הנמשכים ביסוד דז"א וכל אחד כלול מעשר כנודע. וגם מתפשט' ויורדים בתוכו הה"י לזורך רחל נוקבא דז"א וזה נרמז במלת הכל ה' לנוק' כל ליסוד עלמו דז"א וכל מליאות התפשטו' זה החסדים ובבורות אלו הם ביסוד עלמו גם תכנין כי עוד עתה לא היו ביעקב וברחל רק ב' מוחין מניה אבל עתה אשר נגמרו וירדו כולם במקומם איז נעשה מוח הדעת ביעקב מן היסוד דאבא שנכנס עתה למטה והוא כנ"ל כנודע כי כל בחי' כל הוא ביסוד. גם נעשית מוח הדעת ברחל מן הנה"י דאימא הנרמזים באות כ' מן הכל כנודע וכבר נודע כי מקום הדעת דיעקב ורחל הוא כנגד היסוד דז"א אמנם הדעת דרחל אינו רק בסוד דעתן של נשים קלה (ה) כמבואר אללנו בהרבה מקומו' ובפרט בדרוש תפילין דר"ם. גם תכנין כי כל זה שביארני שנמשך ליעקב ורחל הם באופן זה כי מן הארות דאבא נמשכות ליעקב והארות דאימא לרחל ולכן תכנין מלש קונה ברחל שהוא גי' אהיה דמלוי יודין שהוא הנק' ללס דז"א מלד אימא ומלת הכל ביעקב שהוא אבא הויה דמלוי יודין שהוא גי' ע"ב. וכבר נודע כי בחי' האור שקדם לעולם שאחז"ל הנה הוא בחי' היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העול' עד סופו שהוא בפי היסוד דז"א ויוצאת הארתו מפי היסוד אור גדול מאד ואח"כ גנוז הקב"ה ללדיקים ר"ל בתוך היסוד הנק' לדיק וגם הוא מתלבש ונגנו בתוך היסוד ההוא דז"א וסם נקרא בסוד אור זרוע לדיק. ואומרו שיהיה מאיר מסוף העולם ועד כופו ר"ל כי הוא מתפשט ומתגלה בז"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גנוז תוך היסוד דז"א . והנה כאשר יוצא אור מזה היסוד דאבא כדי להו"א כנגדו פרטוף יעקב כנודע אין כל האור שלו יוצא להיותו נגנו שם אמנם נשאר בתוך היסוד דז"א כמנין טוב גנוז שם וז"ם אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי כו' הנו' בפ' תרומה בדי' קס"ח ע"ב וז"ל אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד טוב איהו כד כליל כולא בגויה ולא תפשט לנחתא לתתא חסד כד נחתא לתתא ועבד טיבו עם כל בריין בלדיקי וברשיעי ולא חייש ואשיג דדרגא חד הוא

הגהות וביאורים: (א) דדיקנא דאריך: (ב) עו"ת דנ"ד פ"א: (ג) כפס"ח הנוסח שהיא ז"א שהיא הכתר הנקרא אל עליון: (ד) דז"א: (ה) פי' שאין לה רק ה"ג שהוא גי' ק"ל ועיין לקמן: (ו) גם מהם: (ז) ע"פ פס"ח משער העמירה: (ח) כי חג"ת נקראו אבות (כ"י): (ט) ולפי. וכן הוא בפס"ח: (י) אמנם תכנין כי יסוד נקרא גואל כי ביסוד הגאולה אך היסוד של רחל כו':

סגור דלתי בטני כי שני דלתות רחמה הם מזויירות בליור חיבור מס סתומה כזה **ו** והנה גואל הוא בני' ארבעים כמנין מס סתומה: **רמען שמו** עתה נשלם בחי' המל' שביעקב ושברחל והם בחי' העטרה אשר ביסוד שבהם ונק' שמויען שכל בחי' המל' נקרא שם כנוודע לפי שאין שום אחיזה כנגדם בזיא ולכן לא נזכר בה שום המשכה ולא בלשון הבאה ולא בלשון זכירה כמש' ומזיא גואל כו' וזכור כו' אמנם אמר למטן שמו בלבד ומה שזרדי-לכוין עתה הוא כי הנה עד עתה המשכנו כל אלו (ג) הפרטופים ואין אלו מזכירים של מי הם ועתה ביאר כי כל אלו ההמשכות הם למטן שמו. ר"ל לזורך עשי' פרטוף יעקב ורחל אשר כל אחד מהם נק' שמו באופן זה כי הנה ענין יעקב ה"ם משה שהוא בני' קפ"ד אחריים דהויה דיודין וקס"א פנים דאהיה דיודין לפי שיעקב נמשך מיסוד דאבא ע"י יסוד דאימא שה"ם קפ"ד וקס"א הגו' שהם בני' שמו (ג) וגם רחל פשוט הוא שנקרא שם ה' (ד): **באהבה** (ה) הנה עתה כבר נשלם פרטוף ז"א ויעקב ורחל אמנם עדיין רחל עומדת עתה אחור באחור עם ז"א ונריך להחזירה פכ"פ עם יעקב והנה הוא לריך אל הנסירה כדי להחזיר' פכ"פ ואמנם הנסירה הוא ע"י ויפל ה' אלהים תרדמ' על האדם כמש"ת בברכת המפיל חבלי שינה על עיני אמנם עתה אף בלא הפלת תרדמה מספיק לפי שעתה כבר קבל ז"א עד עתה מוחין שלמי' מן או"א כניל ולכן אף אם יסתלקו ממנו כדי לתחס אל רחל עדיין נשאר בו רשימו יתירה ואינו לריך להפלת התרדמה אבל בליה שאפי' בחי' רשימו לא נשאר בו כנוודע שאחר סיום התפילה מסתלקים המוחין מן ז"א ולא נשאר בו רק הרשימו ואח"כ בליה מסתלק אף גם הרשימו כמו שנתבאר אלליו בדרוש התפילה ולכן לריך להפיל התרדמ' בליה כדי לגבור אותם וזיוס ר"ה שלרי' אז שינה והתעוררות בסוד השופר כמו שנתבאר שם. הנה גם שם יש בחי' הנסיר' נזכרה פכ"י בברכת אבות וה"ם תיקון מה שתיקנו זכרנו לחיים בברכת אבות כמב' שם וטעם הדבר הוא לפי שיום רייה הוא רמז אל בריאת העולם בחתי' האל' ובתחיל' בריאת המוחין בזיא אשר לא היה אז בו עדיין לא מוחין ולא רשימו דילהון כלל. אבל עתה בברכ' אבות של כל ימות השנה אין לורך להזכר בהם ענין הנסירה כי כיון שנגסרו זיוס ר"ה אין לורך להזכיר הפלת תרדמה בשאר ימות השנה מפני הרשימו שנשאר בו כנו' וגם אין לורך להזכיר ענין הנסיר' בפירוש כי כבר היא נעשית מאליה שלא על ידינו כיון שבזיוס ר"ה נגסרה ע"י תפלותינו באומרנו זכרנו לחיים כנו' וביאור מלת באהבה ר"ל שני אהבה והענין הוא כי הנה ביארנו בענין הק"ש כי העטם מה שנתקנ' בברכת אהבה עולם שהוא כנגד היכל אהבה שבבריאה העטם הוא לפי שעי' העלאת מין משם עד למעלה באימא אשר באני' נמשכים אותם המוחין וכו' אל וז"ו והנה כדי להביאם פכ"פ לריך להעלאת מין אחריים וכו' ידעת כי כל העלאת מין הוא לזורך הוונג ופעם הראשונה שבק"ש היה לזורך זיוג או"א לתת מוחין לזו"ו בהיותם אחור באחור ועתה לריך מין אחרי' לזורך זיוג או"א פכ"י כדי להחזירם פכ"פ ואל תהמה מן הוונג הגרמז לעיל במלת אלהינו ואלהי אבותינו שלא היו שם מין (ו) שהעטם הוא לפי כי שם לא היה חסר רק בחי' כניסהם בזיא אבל הם כבר היו קיימים ועומדים אבל עתה הוא דבר מחודש כי הוא ענין הנסירה אשר מזיאות' הוא כי אימא מסתלקת מחו"ו זיא ומזדווגת עם אבא כדי להוליד מוחין אחריים לרחל לבדה זולת המוחין הראשונים שניתנו לזיא וז"ס ויבן ה' אלהים את הללע כי ה' אלהים הם או"א אשר נזדווגו והולידו אלו המוחין האחרים ואלו נכנסים נה"י דאימא עלא' עם התלבשות אלו המוחין האחרים החדשים בתוכם והכל יחד מתפשטי' תוך רחל לבדה כדמיון שהיו בתחילה נה"י דאימא עם המוחין שבתוכם מתפשטים תוך זיא ועי"כ נגדלת רחל אב"א ככל שיעור קומת זיא' ממש שזה עושה עד בחי' הכתר שבו. וענין הגדלת רחל הגו' הוא באופן זה כי להיות ששם באחורי זיא עומדי' בלא רחל א למעלה מזו ולכן מתחילין נה"י דאימא לכנס בלאה ואח"כ מתפשטת גם ברחל ואז מתחברות לאה ורחל שתיקן ונעשות פרטוף א' בלבד ועי"כ נגדלת ונעשית פרטוף א' גבוה כשיעור קומת זיא. והנה לזורך ענין הנסירה הו' לריך בהכרח העלאת מין פעם אחרת כנוכר. וכולם יהיו מבחי' היכל אהבה שבברי'א' בסוד ואכן בחסד כסא ע"ד מה שהיה בעת ק"ש אלל שהיכל אהבה שהיה

בק"ש היה היכל אהב' שבברי'א' שהוא היכל חמישי מתחא לעילא אבל היכל אהבה לזורך מין אלו של עתה הוא היכל אהבה של קה"ק דבריאה. והענין הוא כי הנה היכל קה"ק הם ג' עליונות שבבריאה אשר שם עומדים א"א ואו"א דבריאה וכמו שבזיא למטה שבבריאה עלמה יש שית היכלין אחד מינייהו הוא היכל החסד והאהבה כמו כן למעלה בהיכל ק"ק שלו עלמו יש היכל עליון הנקרא אהבה ג"כ וכמו שהודעתך כמה פעמים כי ז' היכלין דבריאה דיוולר דשחרית דחול הם ז' היכלין שבזיא הכוללין כל י"ם דז"א כנוודע כי לבנת הספיר הוא ב' היכלות והיכל קה"ק כולל מנ' היכל' והרי הם עשרה היכלות והם י"ם דז"א רק שהם נכללין בבחי' ז' היכלין בלבד ואלו הן ההיכלות דיוולר דשחרית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דנוק' דז"א והם ההיכלות של יולר דחפלת ערבית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דיוולר דשחרית דשבת והם ז' היכלין עלאין דאבא דברי'. וכנגדן יש ז' היכלין דאימא דבריאה וכולם הם בסוד שבטה ושבטה מולקות כפולות ואין כאן מקום ביאורם והנה הו' היכלות דיוולר דשחרית דחול הם בזיא דבריאה וגם ז' היכלות האלה עלמנו הם כפולים ומכופלים כי כמו שיש ו' היכלין מתחא לעילא עד היכל הרעון. גם בהיכל הרעון עלמנו יש בו שית היכלין אחרי' בתוכו וז"ו כפולה ואח"כ בהיכל קה"ק שהם חריב שבזיא יש שם כללות כל אלו ג"כ ויש שם היכל אהבה א' יותר עליון וזה ההיכל הוא המעורר ומעלה עתה המין האלו. וגמלא כי שני היכלות יש ושניהם נק' אהבה וזהו פי' באהבה ב' אהבה ופשט הלשון הוא כך למטן שמו באהבה ר"ל כי כל הגז' עד עתה היה ע"י אהב' וז"ס באהבה כי ע"י העלאת מין היכל אהבה התחתון בעת ק"ש נעשה כל זה הגז' עד עתה בברכת אבות. ואח"כ תכוין כי באהבה ר"ל ב' אהבה והכוונה היא לעורר היכל אהבה העליון שיעורר מין עד שתגדל רחל נוק' דז"א אב"א ואז תכוין ג"כ להביאה עי"י פכ"פ עם ז"א כי אין לה יכולת לחזור פכ"פ אלל עד שתייה היא שוה כמוהו אב"א דאל"כ אין בה כח כדי לקבל הארתו ותכוין ע"י הכהן שושבינא דמטרונית' שהוא היכל אהבה על ידו חוזרת פכ"פ וכל אלו הכוונות תכוין במלת אהבה. והנה אחר חזרת פכ"פ עמו מתמעטת וטופלת לרגלי זיא בסוד נקודה קטנה כי כל מה שנגדלה אב"א (ז) הלואי יספיק לשמואל לישראל בבחינת נקוד' קטנ' בהיותה פכ"פ וגמלא שאז היא עומדת למטה בבחי' נקודה קטנה כנגד עטרה של היסוד דז"א ואז תכוין לחזור ולבנות' כבתיחלה בבחי' פכ"פ וזה יהיה במלות.

מלך עוזר ובושיעי ומגן כמו שנבאר. ודע כי אני מסופק אם שמעתי ממזול' שהנה"י דאימא נכנסים ברחל גם בהיותה אב"א או שאינם נכנסים בה אלל אחר שחזרה פכ"פ עמו אמנם בהיותה פכ"פ פשיטא לי שנכנסים בה. גם אני מסתפק בדבר אחר והוא כי שמעתי ממזול' טעם א' וכו'. בעיני עתה כי הטעם ההוא היה על תירון קושיא א' שהקשיתי לעיל והוא כי הרי לענין הנסירה לריך בהכרח הפלת הדורמית' אשר לסיב' זו אנו מבכרין בכל ליל' המפיל חבלי שינה על עיני כמב' במקומו וא"כ עתה אשר נכנסין נה"י דאימ' ברחל בהיות' אב"א כפי הנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל בלי ספק ככל א"כ היכן הוא עתה הפלת התרדמה במקום הזה. והטעם למי' קושיא זו יובן עם מה שיש לנו הקדמ' שכאשר לריך לתת מוחין לזו"ו או לריךין שניה' לעלות בסוד מין אבל כשהמוחין ניתנין אל רחל לבדה אז הו"א לבדו עולה בסוד מין והנה הטעם הזה שמעתי ממזול' ונלע"ד שאמר אותו למי' קושיא הנו' והוא כי עתה כבר יש לו מוחין שלימי' וגמורי' אל זיא וכונתו עתה לתחס גם אל רחל (ט) ולכן זיא לבדו עולה בסוד מין. אבל בשאר המקומות עולה גם נוק' בסוד מין ואז לריך הפלת התרדמ' אלינו ואנו ישים יפן כי אנחנו בני השכיב' רחל אמנו ואינו זוכר יותר מזה. וגמזור (י) אל ביאור המלות מלך עוזר ובושיעי הנה אחר שכבר עתה עתה פכ"פ עם זיא והיא עומדת בבחי' נקוד' קטנה למטה בסוף היסוד דז"א כנ"ל הנה היא לריכה ליגדל בכל קומת זיא כולו. וטעם הדבר הוא במש"ל כי בהיות' אחו' באחור לריכי' ליגדל בכל שיעור קומ' זיא כולו כדי שכאשר תחזור עמו פכ"פ תספיק כל אותה ההארה שקבלי' בהיות' באחור לשמה' עתה בחי' נקוד' קטנה בלבד בהיות' פכ"פ. ג"כ עתה בהיות' פכ"פ ונכנסים בה הגה"י דאימא לריכה ליגדל עד כל קומת זיא כולו ותקבל כל אות' ההאר' הגדול' ועי"כ כאשר אח"כ יסתלקו ממנה נה"י דאי' ויכנסו בזיא

הי' אלו הפרטופים בסוד מוחין והגדלה להם * ש"ס : ג) א"ש עם הכולל : ד) כפ"ח הנוסח וגם רחל פשוט הוא שנקראת שם פכ"ל ולא נבאר שם ה' : ה) פכ"ח משער העמידה : ו) הורחא שפה : ז) פיין פ"ח שג"ד פ"כ פי' מ' : ח) פכ"ח פ"ו משער עמידה :

דברות וביאורים : א) כי ב' דלתות הם נורתם פ"ח : ב) פי' לכל אלו הפרטופים בסוד מוחין והגדלה להם * ש"ס : ג) א"ש עם הכולל : ד) כפ"ח הנוסח וגם רחל פשוט הוא שנקראת שם פכ"ל ולא נבאר שם ה' : ה) פכ"ח משער העמידה : ו) הורחא שפה : ז) פיין פ"ח שג"ד פ"כ פי' מ' : ח) פכ"ח פ"ו משער עמידה :

העיקריות של המלכות וכו'. ונראה שב-סדר הכוונה יש לכוין תחילה ב-**תנ"ה שהם העיקר** וכנ"ל, ולהמשיך ב-ה"ג המגדילות וכו'.

וראה ב-**באתי לגני** [ח"ב דף קפ"ז מעט למטה מאמצע ע"א], שהעיר שראוי היה לעשות: **ש"ן ת"ם - ביחד, ולא לחלקם:** ש"ן תחת ה"ג, ו-ת"ם תחת תנ"ה, שהרי הרמז שבענין המלכות נרמז - כולו [רק] ב-**ש"ן**, ולא ב-ת"ם. [והיות וגם ת"ם הוא במלכות, יש לעשות ש"ן ת"ם - ביחד].

ואכן בסידור כת"י הרב אליהו משען זיע"א, ובסידור היר"א [עמוד 628], אותיות: **ש"ן ת"ם סמוכות** - ואינם נפרדות.

ונראה שראוי ללמוד כאן, גם בענין: **חותם בתוך חותם** המבואר בעץ חיים שער ל"ד סוף פרק ו' [דף נ' ע"ב]. והמבואר גם בהמשך עץ חיים שער ל"ה פ"ב [דף נ"ב מאמצע ע"א], וב-פרק ג' [דף נ"ב ע"ב למטה], והיעב"א.

בענין **בת כהן**, ראה בעץ חיים סוף פ"ה [דף נ"ד ע"ד], ומ"ש באמת ליעקב מערכת א' אות ק"ס, ומ"ש עליו במזכיר שלום מערכת א' אות נ"ג.

הקדמה לב"ח ג"ז (עמוד 121)

פ"ת (יר"א) דנו"ה דאבא (שבחו"ג דז"א), מאיר לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא, שבפ"ע דנו"ה דז"א לצורך בנין חו"ב דנוק'

		מוחין דאימא בתוך כלי ז"א		אורות דאבא בתוך כלי ז"א	
		פ"ע דחב"ד דאימא בתוך כלי חב"ד דז"א (ובתוכו חב"ד דאימא)	חב"ד דז"א	חג"ת דאבא בתוך כלי חב"ד דז"א (ונכנסו בתיבת "גומל")	חב"ד דז"א
		פ"א דחב"ד דאימא בתוך כלי חג"ת דז"א (ובתוכו חג"ת דאימא)	חג"ת דז"א	נה"י דאבא בתוך כלי חג"ת דז"א	חג"ת דז"א
		פ"ע דנה"י דז"א	פ"ע דנה"י דז"א	נו"ה דאבא מאיר לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא	נה"י דז"א
		פ"א דנה"י דז"א	פ"ת דנה"י דז"א	(בתיבת "גומל" נכנסו חג"ת דאבא לחב"ד דז"א, ונדרחו הנה"י לחג"ת. לכן בתיבת "טובים", הנה"ה דאבא מאירים מרחוק לנה"ה דאימא, שהם בנה"י דז"א).	

כלי נוק'

ב	ד	ה
ג	ת	ה
ה	י	ג

←

סידור תפלה להרש"ש

פנימיות לפנימיות חסדים

להמשיך צ' חסדים דנו"ה דאי' לנו"ה דז"א

יהוה

לג' כלי הוד דז"א

צ צבא צבאות

צבא צבאות

צבא צבאות

יהוה

לג' כלי נלח דז"א

יהוה

צ צבא צבא

צבא

טובים

לעשות חו"ב דיעקב מהארת נו"ה דמוחין דאבא שבחג"ה דז"א לפני פ"ע דנ"ה דז"א.

אהיה

אהיה

יהוה

יהוה

וד י י י

וד י י י ג' כלי חכמה דיעקב

יוד הא וו הה

יוד יוד הא וו הה

יוד הא וו הה

י יהו יהו יהוה

ג' כלי בינה דיעקב
אלף הה וו הה
צ צבא צבאות

דאימא

להמשיך הארת דנו"ה דמוחין דאבא לפ"ע דפ"ה דמוחין שבפ"ע דנו"ה דז"א לתת בהם כח לתקן חו"ב דרחל. להמשיך ממות חכמה דאימא שבפ"ה דנלח דז"א שהוא הויה בחיריק ולסקן חכמה דרחל וע"י הארת החסד דנלח דז"א שהוא הויה בחיריק להגדילה ויהיה י"ס. וגם להמשיך הארת מהוד דאימא שהיא הויה בקבוצ. וגם ממות הצינה שבחוכו שהיא הויה בקבוצ לתקן בינה דרחל וע"י הארת החסד דהוד שהיא הויה בקבוצ להגדילה ויהיה י"ס (א)

נו"ה דמוחין דאבא

אהיה

אהיה

יהוה

יהוה

וד י י י

וד י י י

אחיה

חסדים

יכנין להמשי' החן בגה' דפ' נהי' דדעת התחתון עם צ' חסדים התחתונים שבהם לחזן בגה' דנהי' דפ' לוק' נהי' (חג'ת דחכמה דכתר דבינה דפ' דפ' ")

להמשיך חסד ה' להוד' דז"א

להמשיך חסד ד' לנלמ' דז"א

יהוה

יהוה

טובים

יכנין לשגנת חוב' לפ' דפנימיו' דפ' דישקב מהארת חזן בגה' דנהי' דצ' דלמס דמנו דאבא' שבהחן בגה' דחג'ת לפני פ' דנהי' דז"א ")

אלהינו יהוה יהוה
אלהינו יהוה יהוה

יהוה יהוה ויהוה יהוה
יהוה יהוה ויהוה יהוה

סדר בטן ותיקון פ' האחור דרחל בעמידה שטדיון היא עומדת בבה' נקו' כגולה משער נקו' שהם השער מלכו' לים' המאיים לה (ועתה כריך להוסיף ע"כ נקו' ט"ס לשגנת מכל נקו' פ' א' ניהיו י' עשרה פדלו' שנים זה הארת זה בשנה מן הטבוב דז"א (למטה י' (פופו מש"ט) ")

יכנין להמשי' הארה מחסן בגה' דנ' דמנו דל' דלמס דאבא' שבהחן בגה' דחג'ת דז"א לפ' דפ' דפ' דל' דלמס דא' שדפרקין ש' דנהי' דז"א לתת בהם כח להוסיף ולתקן כנגדם מחסור ב' פדלו' חוב' דמה' ובן דפ' דלמס דפ' דרחל כח' כגול' מים' דמה' ובן אשר ככר יש כנלא' פ' המל' שבו והוא באופן זה ")

ג' ד' ד'
לפ' בינה דרחל

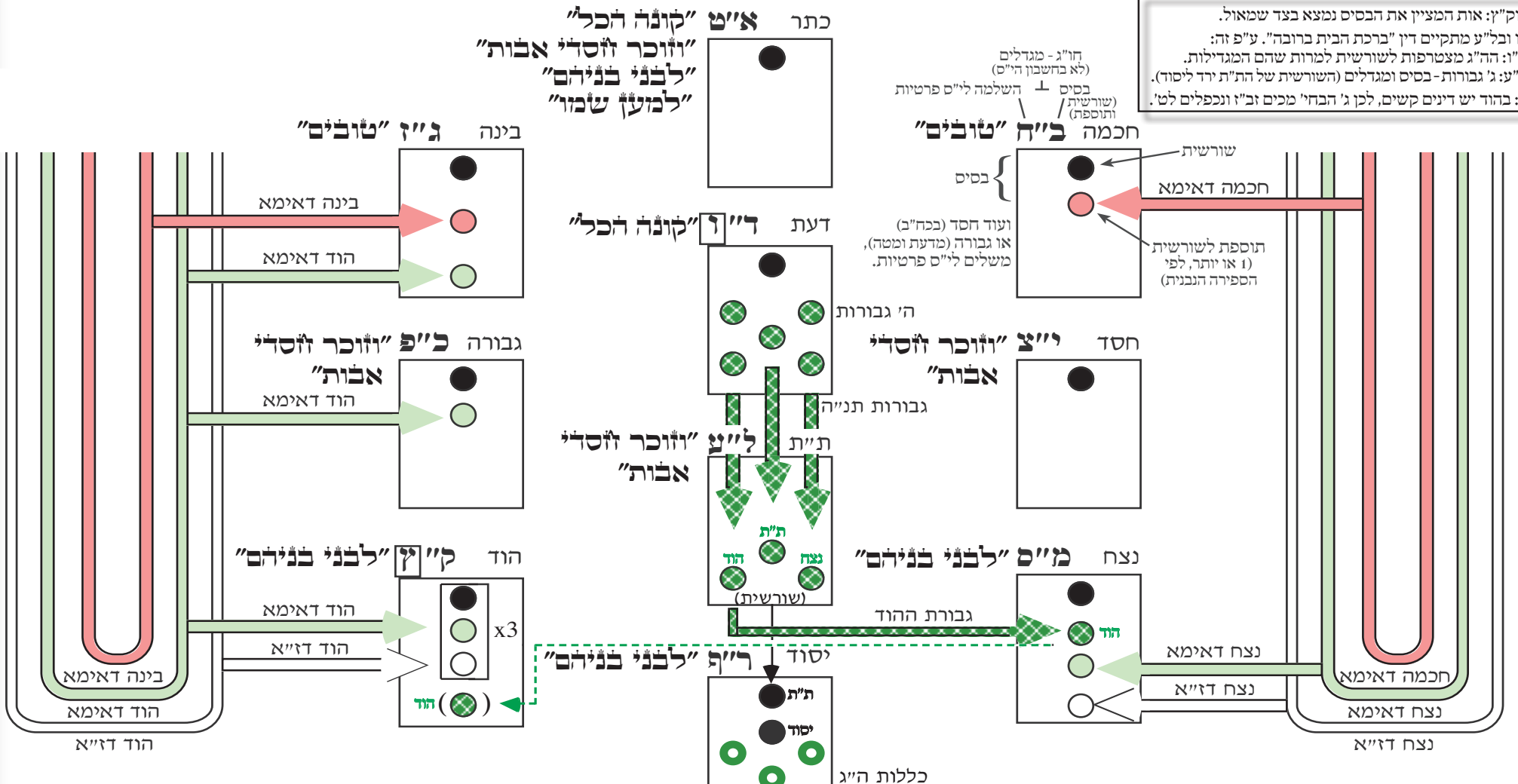
ב' ח'
לפ' חכמה דרחל

יכנין ש' הארת חסד שנלמ' דז"א להמשי' ממנוח החכמה שצ' א' דנלמ' דז"א הארה להוסיף כנגדן פ' חכמה דמה' ובן לפ' החכמה דרחל ועוד ח' פ' אחרות משאר חלקי בינורי' אחרות דמה' ובן דחלקיה ועם המל' שבו נשלם לים' דפ' חכמה דרחל ")

יכנין ש' הארת חסד שנלמ' דז"א להמשי' ממנוח החכמה שצ' א' דנלמ' דז"א הארה להוסיף כנגדן פ' חכמה דמה' ובן לפ' החכמה דרחל ועוד ח' פ' אחרות משאר חלקי בינורי' אחרות דמה' ובן דחלקיה ועם המל' שבו נשלם לים' דפ' חכמה דרחל ")

דרוש אטב"ח - בניית פרי רחל (בהארה) עיי ע"ח ח"ב דף נ"ג

* ד"ו וק"ץ: אות המציין את הבסיס נמצא בצד שמאל.
 * בד"ו ובל"ע מתקיים דין "ברכת הבית ברובה". ע"פ זה:
 1. ד"ו: הה"ג מצטרפות לשורשית למרות שהם המגדילים.
 2. ל"ע: ג' גבורות- בסיס ומגדלים (השורשית של הת"ת ירד ליסוד).
 * ק"ץ: בהוד יש דינים קשים, לכן ג' הבחי' מכים זב"ז ונכפלים לט'.

כלי ת"ת דז"א (ע"ה ח"ב דף נ"א סע"ד)

שליש עליון	לצורך אור ש"ע דת"ת	נוק'
חצי עליון דשליש אמצעי	אור בש"ת דת"ת	כתר
חצי תחתון דשליש אמצעי	נותן לכתר דנוק'	דעת
חצי עליון דשליש תחתון	נותן לדעת דנוק'	ת"ת
חצי תחתון דשליש תחתון	נותן לת"ת דנוק'	

ולכן הת"ת יכול לתת את הנקודה השורשית שלו ליסוד שאין לו על מי שישתמך (בז"א)

מלכות ש"ן "למען שמו"ן

קס"א קמ"ג קנ"א

כל המהות של המלכות היא חותם, לכן לא רואים את השורשית (ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)

- נקודה שורשית
- כללות הגבורות
- ⊗ גבורות
- הארת מוחין דאימא
- הארת נה"י דאימא (לבוש)
- הארת נה"י דז"א (לבוש)

בציור זה הבאנו רק את מרכיבי הבסיס (שורשית ותוספת לשורשית). המגדיל וההשלמה ליי"ס אינם מובאים כאן, מלבד המגדיל של ההוד (ק"ץ), שהרי יש כאן דין מיוחד שגבורת ההוד, קודם כל שימש בתור תוספת לשורשית, ואח"כ הולכת למקומה בספירת ההוד, להגדילה ליי"ס. בטבלה שבעמוד הבא, הבאנו את כל המרכיבים.

סדר בנין אטב"ח

מלכות	יסוד	הוד	נצה	ת"ת	גבורה	חסד	דעת	בינה	חכמה	כתר	ספירות
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	9 הוד דאימא	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	8 הוד דאימא	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	7 הוד דאימא	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	6 הוד דז"א	5	5	5	5	6 חסד	5	5	5	5
6	6	5 הוד דז"א	6	6	6	6	5 גבורה	6	6	6	6
7	7	4 הוד דז"א	4	7	7	7	4 ת"ת	7	7	7	7
כלל' דכלל' ה"ג			4 הוד					7 הוד			
3 קס"א דאימא	8	3 הוד	3 נצה דאימא	3 ת"ת	8	8	3 נצה	3 בינה דאימא	8	8	8
2 קמ"ג דאימא	2 ת"ת	2 הוד	2 נצה דז"א	2 נצה	2 הוד דאימא	9	2 הוד	2 הוד דאימא	2 חכמה דאימא	9	9
1 קנ"א דאימא	1 יסוד	1 הוד	1 נצה	1 הוד	1 גבו'	1 חסד	1 דעת	1 בינה	1 חכמה	1 כתר	שורשית
שן <תס> למען שמו (לבושי תנ"ה דאימא)	רף	קץ לבני בניהם (ג' גבורות קשות אלו, מכות זו בזו, ועושות ט' ספירות)	מס	לע (נקו' שורשית של הת"ת ירדה ליסוד, ברכת הבית ברובה. תנ"ה גם מגדיל וגם נגדל)	כפ וזוכר חסדי אבות	יצ	דו קונה הכל (ברכת הבית ברובה - ה"ג גם מגדילות וגם נגדלות)	גז טובים (חיוזק מנז"ה דאבא)	בח	אט קונה הכל וזוכר חסדי לבני בניהם למען שמו (ד' רבעים)	

מקראה: כ - נקודה שורשית (1). תוספת לשורשית (2): ת - מוחין דאימא. נ - לבוש דאימא. נ - לבוש דז"א. חו"ג המגדלים: נ - חסדים. ת - גבורות. 1 - ההגדלה לז"ס.

הקדמה לכוונות המשכת הכתרים דכתרים בטבילה - עפ"י סידור הרש"ש חלק ו' דף ז'

כוונת המשכת המוחין דכתרים די' ספירות דקטנות וגדלות ראשון ושני שצריך לכוון בטבילת ליל שבועות. ותחילה יכוין לעלות אור החוזר דחסדים לכחב"ד, ואח"כ יכוין להמשיך הכתרים כנזכר בדרוש שישי משער כ"ה.

יכוין לעלות הכפל דשני שלישי העליונים דחסד הראשון המתפשט בספירת החסד דז"א, שהוא אור החוזר דחח"ן דחכמה, וחסד דפרצוף אמצעי חג"ת דז"א, לחח"ן דחסד ונצח דפרצוף הפנימי חב"ד, ואור החוזר דחסד דחח"ן דנצח דפרצוף האמצעי, לדת"י דת"ת דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל בשני שלישי העליונים דחסד השני המתפשט בספירת הגבורה דז"א, שהוא אור החוזר דבג"ה דבינה, וגבורה דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לבג"ה דגבורה, והוד דפרצוף הפנימי חב"ד דז"א, ואור החוזר דחסד דבג"ה דהוד דפרצוף אמצעי, לדת"י דיסוד דפרצוף הפנימי חב"ד.

וכן להעלות הכפל דשליש התחתון¹, עם הכפל דשליש העליון דחסד הג' המתפשט בת"ת דז"א, שהוא האור החוזר דדת"י דיסוד ודת"י דדעת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לת"ת דישסו"ת, שבו מלובשים שורש ד' מוחין דכתר דז"א. ועל ידי כך יכוין להמשיך ולהשלים התפשטות חלק העליון דת"ת הנזכר בישסו"ת.

ויכוין להמשיך תשלום התפשטות הת"ת הנזכר דישסו"ת מאחורי רישא דז"א, עם עצמות אורות דנה"י דישסו"ת שבו, שהם הנה"י החדשים, עד כנגד החזה דז"א מאחוריו.

ויכוין להעלות הכפל דשליש האמצעי דחסד השלישי המתפשט בת"ת דז"א, שהוא אור החוזר דדת"י דת"ת דפרצוף האמצעי חג"ת דז"א, לתוך סיום הת"ת הנזכר בישסו"ת שכנגד אחורי החזה דז"א. ולהמשיך סיום הת"ת הנזכר, עם המוחין שבו לפרצוף הכתר דנוק' קדישא דז"א.

יכוין עתה להמשיך ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכל אחד מעשר ספירות חב"ד חג"ת נה"י דישסו"ת ודאו"א, עם ג' קווי חח"ן בג"ה דת"י דצ"ו ול"מ דה' צלמי המוחין שבהם, ובתוכם שם ההוי"ה עם קוץ היו"ד, ועליהם שם אהי"ה מקיף, בניקוד קמץ, לחח"ן בג"ה דת"י דה' פרצופים דכתר דבל אחד מיי' ספירות חב"ד חג"ת נה"י דמ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן דבינה ודחכמה דז"א, ומספרם ליעקב ורחל, על דרך הנזכר לעיל בז"א ממש.

יכוין (במחשבה) עפ"י סידור של חול (ח"א), כוונות אטב"ח לבניית הנוק' והמשכת הכתרים (דכתרים) לזו"ן: במילים "טובים" (דף ס"ד ע"ב), וימשיך ב"קונה הכל" (דף ס"ז ע"ב), עד "למען שמו" (דף ע"א ע"א).

סדר כוונות אטב"ח

[העתקה מסידור היר"א ח"א עמוד 615 ד"ה סדר, מובא גם בסידור של הרב הדאיה עמוד 337]. הבאנו את כוונות האטב"ח עפ"י נוסח סידור היר"א, בתוספת נופך עפ"י מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א (☀)

סדר בנין ותיקון פרצוף האחור דרחל בעמידה, שעדיין היא עומדת בבחינת נקודה כלולה מעשר נקודות, שהם [אותם י"ס דמלכות, נחלקו ונעשו] העשר מלכיות די"ס הראוים לה. ועתה [ע"י אטב"ח] צריך להוסיף על כל נקודה [שרשית] ט"ס, לעשות מכל נקודה פרצוף אחד [היינו שכל ספירה תהיה שלימה בי"ס פרטיות שבה], ויהיו עשרה פרצופים שוים זה את זה בשוה, מן הטבור דז"א ולמטה (ע"ח סוף פ"ו משער י"ט) (ע"י עה"ל ח"ד עמוד 80, ענין אטב"ח)

ויכוין להמשיך הארה מחח"ן בג"ה דנו"ה (יש הכרח להארת פ"ת דנו"ה דאבא בכדי שלא תהיה אחיזה באורות חסדים דנו"ה דאמא, כמ"ש בע"ח שער ל"ח פרק ז'. עיין גם בשמן ששון על ע"ח שער ל"ה פרק ה' אות ז') דמוחין דצ"ו דצלם דאבא שבחח"ן בג"ה דחג"ת דז"א, לפרקין עילאין דפרקין תתאין דצ"ו דצלם דאימא, שבפרקין עילאין דנצח והוד דז"א, לתת בהם כח להוציא ולתקן כנגדם מאחור, ב' פרצופי חו"ב דמ"ה וב"ן דפרצוף דאחור דפנימיות דרחל, כל אחד כלול מיי' ספירות דמ"ה וב"ן, אשר כבר יש בכל אחד ספירת המלכות (שורשית) שבו, והוא באופן זה (⊙)

1 ע"פ התו"ח דף קכ"ט יש להעלות הכפל דשליש עליון ואמצעי לכתר דז"א, פרק תחתון מיועד לכתר דנוק', כמ"ש בסידור חול. וכתב התו"ח שיש לכוין כך בסדר שבועות.

☀ כוונות האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנוק', אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנוק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה. וכן ע"י עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד', בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. וע"י גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב ד"ה אח"כ (הראשון).

⊙ ע"י באתי לגני ח"א דף פ"ד רע"ב, שמביא תו"ח ופת"ע (וע"י בהגהות בתיבת אל עליון). נראה שהם סוברים שהכתר שבונים ליעו"ר שייך ליעו"ר אחר מיעו"ר של אטב"ח. וכן בשעה"כ מביא סדר בנין הנוק' (י"ס), שלא עפ"י דרוש אטב"ח. א"כ נוכל לומר שמדובר על שתי נוק', אחת של שעה"כ והשנייה לפי דרוש אטב"ח. וכך נראה בסידור המודפס. אלא שבסידור היר"א נראה שמדובר בנוק' אחת, שקישר אותן בהדגשת "והוא באופן זה". וכן נראה שיטת השד"ה.

[טובים] (*)

[סד:]

ג

לפרצוף בינה דרחל

ויכוין על ידי הארת חסד שבהוד דז"א (המגדיל שהוא הוי"ה בקבוץ, (O), להמשיך הארה מהוד דצלם דצ' דאימא (לבוש), וגם הארה ממוח הבינה (דאימא) שבפרק ראשון דהוד דז"א, להוציא כנגדו ספי' חו"ב (פרטיים) דמ"ה וב"ן, לפר' הבינה דרחל. ועוד ז' ספי' אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבה, נשלם לי"ס (פרטיות) דמ"ה וב"ן דפר' בינה דרחל (א)

כח והארת פ"ת דהוד דאבא (שבגבורה דז"א)

הארה דהוד דאבא

אֱהִיָּה
יְהוָה

יִוֵּד הִי וְאֵו הִי (מוח)

אֵלֶּף הִי יִוֵּד הִי (לבוש)

לפ"ע דפ"ת דהוד דמוחין דאימא (שבפ"ע דהוד דז"א)

[סה.]

אֱהִיָּה
יְהוָה

ע"י הארת חסד דהוד, עם הארת הוד דצלם, עם הארת מוח בינה דאימא

הגדלה) (הגדלה)

נקודה שורשית) (נקודה שורשית)

ממוח בינה דאימא
שבפרק א' דהוד דז"א
יִוֵּד הִי וְאֵו הִי (מוח)
אֵלֶּף הִי יִוֵּד הִי (לבוש)

[החסד שבהוד] (מים מגדלים)

[מוח בינה (בהוד)] [לבוש הוד דאימא]

יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה

ג' כלי בינה דרחל
אֵלֶּף הִי יִוֵּד הִי
אֱהִיָּה
א אה אהי אהיה

ב

לפרצוף חכמה דרחל

ויכוין ע"י הארת חסד שבנצח דז"א (המגדיל שהוא הוי"ה בחיריק, (O), להמשיך ממוח החכמה (דאימא) שבפרק ראשון דנצח דז"א, הארה להוציא כנגדו ספירת חכמה (פרטית) דמ"ה וב"ן, לפרצוף החכמה דרחל. ועוד ה' ספירות אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המלכות שבו, נשלם לי" ספירות (פרטיות) דפרצוף חכמה דמ"ה וב"ן דרחל (א)

כח והארת פ"ת דנצח דאבא (שבחסד דז"א)

הארה דנצח דאבא

אֱהִיָּה
יְהוָה

יִוֵּד הִי וְיוֹ הִי (מוח)

אֵלֶּף הִי יִוֵּד הִי (לבוש)

לפ"ע דפ"ת דנצח דמוחין דאימא (שבפ"ע דנצח דז"א)

אֱהִיָּה
יְהוָה

ע"י הארת חסד דנצח, עם מוח חכמה דאימא

הגדלה) (הגדלה)

נקודה שורשית) (נקודה שורשית)

ממוח חכמה דאימא
שבפרק א' דנצח דז"א
יִוֵּד הִי וְיוֹ הִי (מוח)
אֵלֶּף הִי יִוֵּד הִי (לבוש)

[החסד שבנצח] (מים מגדלים)

[מוח חכמה (מלוּבש בנצח)]

יְהוָה

יְהוָה

ג' כלי חכמה דרחל
יִוֵּד הִי אֵו הִי
יִוֵּד הִי אֵו הִי. יִוֵּד הִי אֵו הִי. יִוֵּד הִי אֵו הִי.
יְהוָה יְהוָה יְהוָה

* יש לציין שבנין הנוק' באטב"ח הוא עבור כל פרצוף ג' וד' הכוללים, כנגד כל בנין ז"א של ספירת העומר. וכן, הבאנו כאן את שמות המוחין והלבושים, כדרוש בתקופה הזאת (מפסח עד שבועות).

○ עיין ע"ח ח"ב דף ט"ז ע"ג הגהת השמ"ש אות א', דף י"ב ע"ג, דף נ"ד ע"א. מבו"ש דף נ"א ע"ב. שה"ק דף פ"ב ע"ב.

עיין בהקדמת מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א על אטב"ח, בענין ב"ח - ג"ז, מסביר שהארת החסד דנו"ה, שהבאנו בתיבת חסדים, הוא המגדיל. וע"י שם גם בענין לבוש הוד דאימא, שלכאורה היה צריך להיות שם קמ"ג ולא הוי"ה פשוטה.

א. עיין בשער הירח דרוש ד'.

[קוֹנָה הַכּוֹל]

יכוין להמשיך כללות ה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

יְהוָה יְהוָה
 כְּלֹלוֹת ה' חֲסָדִים
 יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה

לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו).
 ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא,
 ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח),

ולהמשיך מהדעת את ה' גבורות ליסוד דז"א
 (בְּמְרוּצָה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה
 דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

יְהוָה יְהוָה
 ה' גְבוּרוֹת
 יְהוָה יְהוָה
 יְהוָה יְהוָה
 5 6
 3 4
 1 2

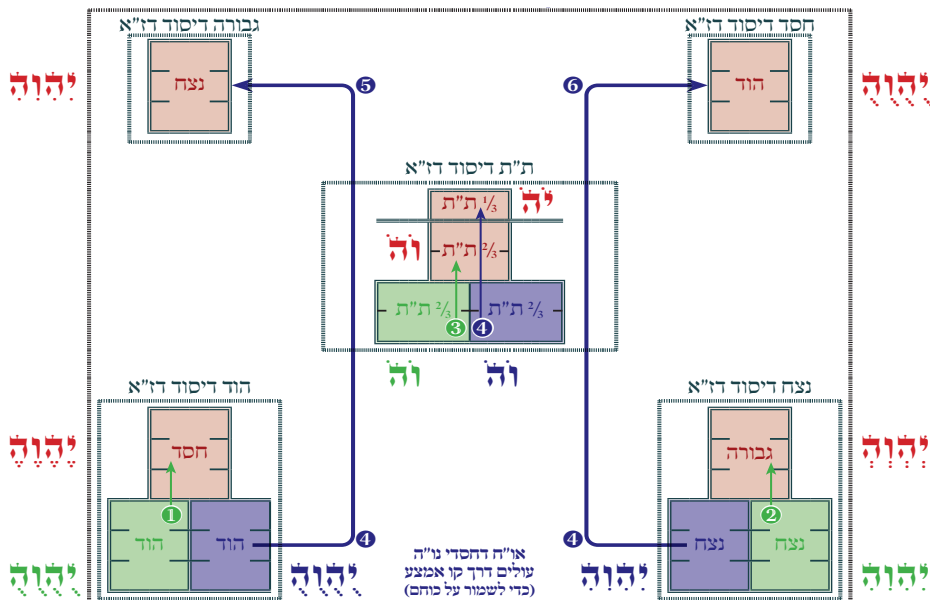
לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים
 3
 וְהָ
 4
 1
 יְהוָה
 5 →
 2
 יְהוָה
 ← 6

לג' כלי יסוד דז"א
יֵאָהֳדוּנָהּ

שׁוּן. שׁוּן דְּלֵת. שׁוּן דְּלֵת יוֹד
שׁוּן דְּלֵת יוֹד

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

(א) 7 להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחזה דז"א.

(ד) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא.

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד [או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת.

ו [כפל ה] ב' שלישים העליונים ד [או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעיין יבחר.

ד בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה.

ג. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני חצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'.]

[סז:] ו[כפלה] ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת [ודאו"א וא"א (וכן בכל מקום)] (*).
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א].

יהוה ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת

או"ח דב' שלישים עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר (O) דפנימיות דפנימיות דז"א

אהיה אהיה
יהוה יהוה

[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא] (*)		[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא] (*)
אלף הי יוד הי	[חכמה]	יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי	[בינה]	יוד הי ואו הי
אלף הא יוד הא	[חסדים]	יוד הא ואו הא
אלף הה יוד הה	[גבורות]	יוד הה וו הה

ג' כלי כתר דז"א (*)

אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הי

יוד. יוד הי. יוד הי ויו. יוד הי ויו הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנז' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום דנה"י החדשים הנז', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה.

(A) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנז' דת"ת, שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

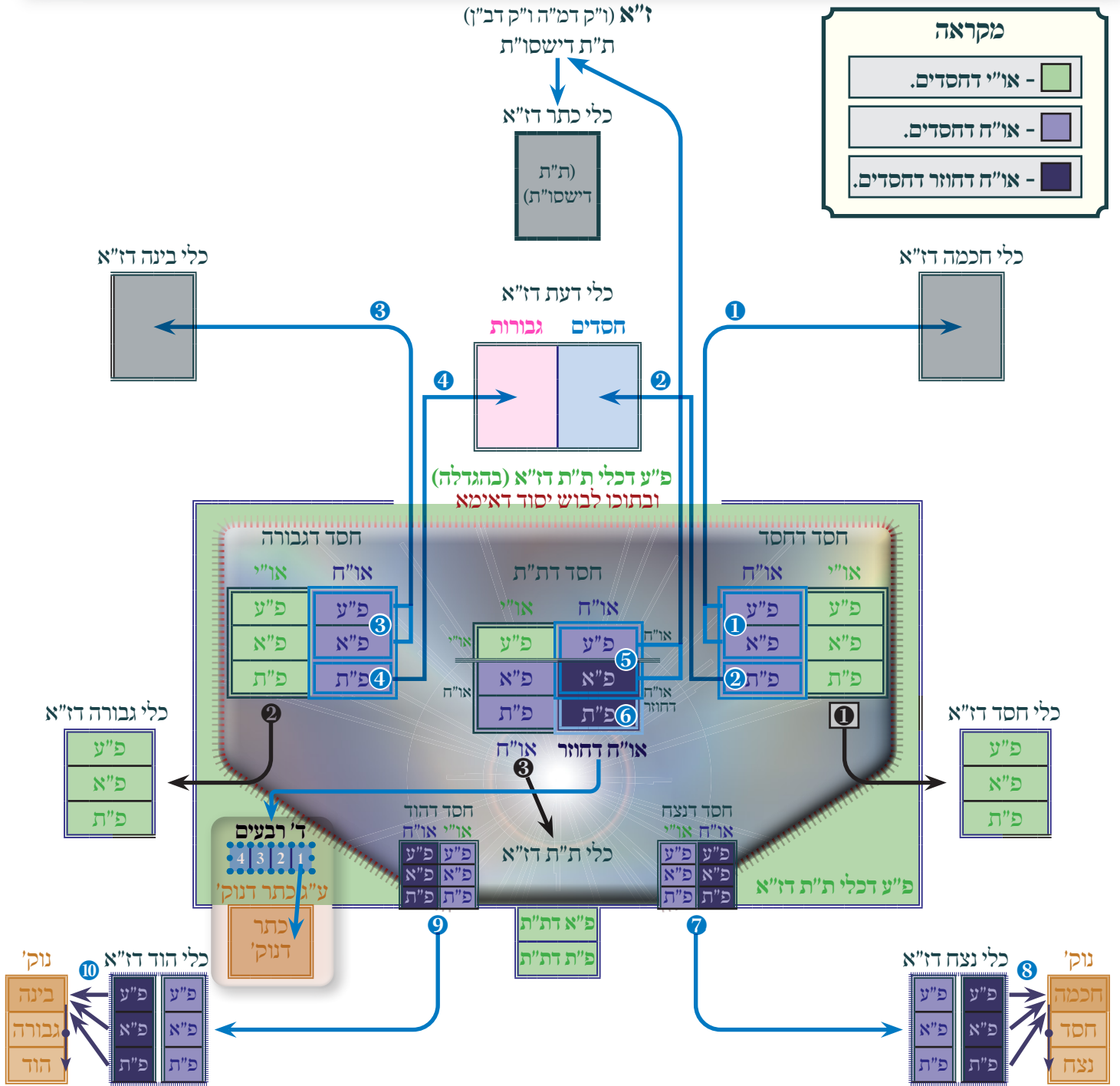
י יה יהו יהוה

* הנה"י החדשים הוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622. עיין שעה"כ דף פ"ט סע"א, שענין הכתר - שער הנו"ן. שער"ר ח"ב דף ס"ה ע"א, בענין כוונת הטבילה: המושכת הכתרים דכתרים הם לפרצופים 3-4-5 הכוללים דז"א.

O נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד חג"ת של ישסו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מוחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאווירא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דחג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). ע"י נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א. א. עיין במב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.]

* חסדי התנ"ה שחזרו ליסוד דאימא גרמו לריבוי אורות, כנ"ל. ואז נכפלים (נעשה או"ח) החו"ג ושליש עליון דת"ת (שהיו סתומים בתוך יסוד דאימא).
 * וגם נכפלים שוב (נעשה או"ח דחוזר) חסדי האו"ח דב"ש ת"ת ונ"ה שעלו (האו"ח שלהם המקורי נשאר ביסוד דז"א).
 * ונבקע יסוד דאימא, ובוה משתחררים החו"ג ושליש עליון דת"ת.
 * האו"ח דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).
 * האו"ח דחוזר דב"ש ת"ת מתחבר עם או"ח דש"ע דת"ת, להיות ג' שלישי או"ח, והולכים האו"ח דחג"ת למקומם (פעולה זו לא כתובה בסידור הרש"ש).

מקורות

סידור ח"ב דף ס"ז ע"ב. ע"ח ח"א דף מ"א ע"א שמ"ש אות א'.
 ע"ח ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג', דף נ"ב סע"א.
 אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. דף י"ב אש"ל אות י"ג.
 ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב. (יש לסיים את ז"א, כולל הכתר שלו, לפני תחילת בנין הנוק). דף י"ב ע"ג (ענין הגדלת המוחין/כלים).
 מבו"ש דף נ"ב ע"ב-ג'. ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב (ענין הכתר).
 תו"ח דף קכ"ט ע"ב (ענין שלישי ת"ת לעשיית כתר דנוק).
 באתי לגני ח"א דף פ"ז סע"ב, פ"ט ע"א. ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. פת"ע דף ל"ה ע"ד אות ח'.
 אוצ"ח דף ל"ו ע"ב, אש"ל אות ב'. דף ל"ז ע"ב.
 אמת מאר"ן דף צ"ח סע"א (ענין שורשי המוחין שבכתר).
 פתח עיניים החדש ח"ה עמ' 41.
 ע"ח ח"א דף ק"ז ע"א (ענין נה"י חדשים).

סדר בקיעת הלבושים והגדלת הכלים

- 1 או"ח דחסד הולך לכלי החסד.
- 2 או"ח דגבורה הולך לכלי הגבורה.
- 3 או"ח דת"ת הולך לכלי הת"ת.
- 1 ב"ש דאו"ח דחסד עולים לכלי החכמה.
- 2 ש"ת דאו"ח דחסד עולה לכלי החסדים דדעת.
- 3 ב"ש דאו"ח דגבורה עולים לכלי הבינה.
- 4 ש"ת דאו"ח דגבורה עולה לכלי הגבורות דדעת.
- 5 ב"ש דאו"ח דת"ת עולים לת"ת דישסו"ת, להביא אותו שישמש בתור כתר לז"א.
- 6 ש"ת דאו"ח דת"ת הולך לבנות כתר דנוק' (ע"ג רישא דנוק', מתחלק לד' רבעים).
- 7 חסד דנצח (או"ח וחוזר דחוזר) הולך לכלי הנצח.
- 8 כפל האו"ח (דחוזר) דנצח הולך להכמה דנוק', ומאיר בה"ן דנוק'.
- 9 חסד דהוד (או"ח וחוזר דחוזר) הולך לכלי ההוד.
- 10 כפל האו"ח (דחוזר) דהוד הולך לבינה דנוק', ומאיר בג"ה דנוק'.

להמשיך ל"מ פרטיים דכתרים דכתרים, דבינה (נשמה) ודחכמה (חיה) ודכתר (יחידה) הכוללים

מקיפי מ'

	אֱלֹהִים יְהוָה				אֱלֹהִים יְהוָה		
אֱלֹהִים יְהוָה			אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה					
אֱלֹהִים יְהוָה			אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה					
אֱלֹהִים יְהוָה			אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה					
אֱלֹהִים יְהוָה			אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה					

מקיפי ל'

	אֱלֹהִים יְהוָה				אֱלֹהִים יְהוָה		
אֱלֹהִים יְהוָה			אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה					
אֱלֹהִים יְהוָה			אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה					
אֱלֹהִים יְהוָה			אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה					
אֱלֹהִים יְהוָה			אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה
	אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים יְהוָה					

⊙ המקיפים כאן הם בעצם מקיפים פרטיים של הכתרים שהבאנו עכשיו. בנוסף לכך, יש מקיפים כוללים שמביאים לאחר (או בסיום) הטבילה. ע"י הגהת הסידור המודפס (כרך מועד, ח"ו דף ח' סע"א. העתקנו אותה בעמוד 135), וכן קנין פירות דף ק"ח (ע"י בעמוד 143).

עפ"י הרה"ג שד"ה, יש לכוין בפרצוף הנוקבי לפני הזכרי.
ע"י פא"ה ח"ב דף ש' ע"ב, מכניסים את הצ' דל"מ בתוך הכלים של הצ' הכללי של ז"א.

[סט.]

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח דחסד דהוד, לבינה דנוק']

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח] [דאו"ח דחסד דנצח, לחכמה דנוק']

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י ייה יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק' (ב)

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה"ג שהם ה' הוי"ו"ת, לדעת דרחל, העומד מאחור כנגד פ"א דיסוד דז"א. ויכוין להוציא ולתקן ה' ספיי העלוי לפר' הדעת דמ"ה וב"ן דרחל, מכח ריבוי קיבוץ הה"ג הנז' (ברכת הבית ברובה). ועוד ד' ספיי אחרות משאר חלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו נשלם ל"י"ס דמ"ה וב"ן דפר' דעת דרחל. (דהיינו, ה"ג עם השורשית - 1, ונתוסף עוד ד')

ו (נקודה שורשית)

ה' גבורות

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

ד (הגדלה)

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי"ת דז"א, וגם הוי"ו"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ.
 עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנו"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנו"ה דז"א.
 עי' ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עי' באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ח ג"ז).
 ב. עיין ע"ח שער ל"ה פ"ה.

[וזוכר זכסדי אבות]

זוכ"ר גי' ע"ב וקס"א דאו"א
יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי

עתה יכוין להשאיר שורשי ה"ג בדעת דנוק', ולהמשיך הארת (דרך לבושים) ג' גבו' עליונות (חג"ת) במלבושי יסודות דאימא וז"א, לחג"ת שלה (רחל). ויכוין להמשיך אור ממוחין דקס"א דאימא שבחג"ת (פ"א) דנה"י דז"א (עומד כנגד חג"ת דרחל), להוציא ולתקן כנגדם מאח', ג' פר' חג"ת דרחל (בחג"ת דרחל יש ב' כיסוים, אימא וז"א), כל אחד כלול מ"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

אלף הי יוד הי

<p>כף</p> <p>[להמשיך גבורה דגבורה.] ויכוין להמשיך הארה מהוד דאימא שבפ' אמצעי דהוד דז"א, להוציא ספי' אחת דמ"ה וב"ן מ"ס דפר' הגבורה, וח"ס אחרות מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו, נשלם ל"ס דפר' הגבורה דמ"ה וב"ן דרחל</p>	<p>לע</p> <p>יכוין להוציא ג"ס מאור גבו' דת"ת ומאור שורשי שתי גבו' דנו"ה שבה, וז"ס אחרות מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה (ועם המל' שבו), נשלם ל"ס דמ"ה וב"ן דפר' הת"ת דרחל (ברכת הבית ברובה). ונקודת המל' שהיתה בו, יכוין להמשיכה ולהורידה (עכשיו) ליסוד שלה (◇)</p>	<p>יץ</p> <p>(א) [להמשיך גבו' דחסד (המגדיל)]. ויכוין להמשיך ט"ס דמ"ה וב"ן, ועם המלכות שבו, נשלם ל"ס (פרטיות) דפר' החסד דמ"ה וב"ן דרחל</p>																																										
<table border="0"> <tr> <td>פ (הגדלה)</td> <td>כ (נקודה שורשית)</td> </tr> <tr> <td>גבורה דגבורה (מגדיל)</td> <td>הארת לבוש הוד דאימא</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>אלף הא יוד הא</td> </tr> <tr> <td colspan="2">ג' כלי גבורה דרחל</td> </tr> <tr> <td colspan="2">יהוה</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלהים</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אכדטם</td> </tr> </table>	פ (הגדלה)	כ (נקודה שורשית)	גבורה דגבורה (מגדיל)	הארת לבוש הוד דאימא	יהוה	אלף הא יוד הא	ג' כלי גבורה דרחל		יהוה		אלהים		אכדטם		<table border="0"> <tr> <td>ע (הגדלה)</td> <td>ל (השורשית ביסוד)</td> </tr> <tr> <td>ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)</td> <td>ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>יהוה</td> </tr> <tr> <td colspan="2">ג' כלי ת"ת דרחל</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלף למד הי יוד ממ</td> </tr> <tr> <td colspan="2">צבאות</td> </tr> <tr> <td colspan="2">השתפא</td> </tr> </table>	ע (הגדלה)	ל (השורשית ביסוד)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	יהוה	יהוה	ג' כלי ת"ת דרחל		אלף למד הי יוד ממ		צבאות		השתפא		<table border="0"> <tr> <td>ץ (הגדלה)</td> <td>י (נקודה שורשית)</td> </tr> <tr> <td>גבורה דחסד (מגדיל)</td> <td>גבורה דחסד (מגדיל)</td> </tr> <tr> <td>יהוה</td> <td>יהוה</td> </tr> <tr> <td colspan="2">ג' כלי חסד דרחל</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלף למד</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אלף.אלף למד</td> </tr> <tr> <td colspan="2">אל</td> </tr> </table>	ץ (הגדלה)	י (נקודה שורשית)	גבורה דחסד (מגדיל)	גבורה דחסד (מגדיל)	יהוה	יהוה	ג' כלי חסד דרחל		אלף למד		אלף.אלף למד		אל	
פ (הגדלה)	כ (נקודה שורשית)																																											
גבורה דגבורה (מגדיל)	הארת לבוש הוד דאימא																																											
יהוה	אלף הא יוד הא																																											
ג' כלי גבורה דרחל																																												
יהוה																																												
אלהים																																												
אכדטם																																												
ע (הגדלה)	ל (השורשית ביסוד)																																											
ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)																																											
יהוה	יהוה																																											
ג' כלי ת"ת דרחל																																												
אלף למד הי יוד ממ																																												
צבאות																																												
השתפא																																												
ץ (הגדלה)	י (נקודה שורשית)																																											
גבורה דחסד (מגדיל)	גבורה דחסד (מגדיל)																																											
יהוה	יהוה																																											
ג' כלי חסד דרחל																																												
אלף למד																																												
אלף.אלף למד																																												
אל																																												

להמשיך חלק הרביע הב' דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל, לתוך כתר שלה

רביע ב'
יהוה
לג' כלי כתר דרחל
יוד הא ואו הה
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה
י יה יהו יהוה

א. עיין ע"ח ח"ב שער ל"ה שער הירח כולו, ושם בדרוש אטב"ח. [וכן ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד].
ובמב"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב).
◇ ת"ת דנוק' קיבל חצי שלישי דכלי ת"ת דז"א. לכן השורשית של הת"ת דנוק' יכולה לרדת ליסוד דנוק' (כאן - יר"א ח"א 626), שאין לו על מי לסמוך כנגדו בז"א (ע"ח ח"ב דף נ"א ע"ד).

[ע.]

[לבני בנייהם]

ויכוין להמשיך הב' גבו' התחתונות דנו"ה דנוק' מיסוד דז"א שבדעת דנוק'. ולהמשיכם דרך ת"ת שלה, ולהשאיר שם שורשם. ולהכרם עם הגבו' הג' שבת"ת שלה. ומריבוי הארת שלשתם, נעשה הת"ת שלה. וימשיך שאריתם לנו"ה שלה, והארת כללות הה"ג ליסוד שלה. ויכוין לעשות ולתקן ג' פנה"י דמ"ה וב"ן דרחל, כל אחד כלול מ"ס, מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

מס

יכוין להוציא ג"ס דמ"ה וב"ן, מאור פ"ת דנצח דז"א. ומאור נצח דאימא שבתוכו. ומאור גבו' דהוד בעוברת דרך הנצח. וז"ס אחרות מבירורי אור' דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' הנצח], ועם המל' שבו, נשלם ל"י"ס דמ"ה וב"ן דפר' נצח דרחל

מ (שורשית נצח) (יהוה)

ס (הגדלה) נצח (מגדיל) יהוה

לבוש מפ"ת דנצח דז"א צבא לבוש נצח דאימא אלקהי יוד הי

ג' כלי נצח דרחל אל א אל במ

רף

יכוין [להמשיך כללות הה"ג ו] להוציא ח"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו, ומל' שירדה בו מן הת"ת, נשלם ל"י"ס דמ"ה וב"ן דפר' היסוד דרחל

ר נקודת הת"ת (שורשית שירדה ליסוד) יהוה (שורשית דיסוד) (יהוהוהו)

ג' כלי יסוד דרחל שיין דלת יוד שדי ש שדי

קץ

יכוין להוציא נקו' א' מהארת הוד דז"א. ונקו' א' מהארת הוד דאימא שבתוכו. ועם נקו' המל' שבו הם ג' נקו'. יכוין להכותם זו בזו ולכלול כל אחד מכולם והיו ט' נקו'. ועוד נקו' א' מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' דהוד], ונשלם ל"י"ס דמ"ה וב"ן דפר' הוד דרחל

ק (הגדלה) הוד (מגדיל) (עבר נצח) יהוה

ץ שורשית דהוד יהוה לבוש דפ"ת דהוד דז"א אות לבוש הוד דאימא אלקהי יוד הא

ג' כלי הוד דרחל אלהים א אל אלה אלהים במוכן

להמשיך חלק הרביעי השלישי דשליש אור חוזר דחסד דת"ת דז"א העומד ע"ג הכתר דרחל, לתוך הכתר שלה

רביע ג' יהוה

לג' כלי כתר דנוק' יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה י ייה יהו יהוה

◇ עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשית (כמו בכל האטב"ח, מלבד שורשית הת"ת שירדה ליסוד, וההוד).

[למען שמו]

להמשיך כללות דכללות ה"ג למלכות דרחל, הנקראת שם.

ולהמשיך [ולהוציא מ] הארת ג' שמות דתנ"ה בלבושי נה"י דאימא ג"ס. ועוד ז"ס למל' דרחל, ולבנותה ולתקנה כלולה מי"ס

(א) תנ"ה - [שׁ] (במקום שורשית, ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)			(ב) כללות דכללות ה"ג (מגדיל) [משלים] [י]		
הי	יוד	הי	אלף	יהוה	יהוה
הא	יוד	הא	אלף	יהוה	יהוה
הה	יוד	הה	אלף	יהוה	יהוה
	(תם*)			שׁן	

ג' כלי מלכות דרחל

אלף דלת נוץ יוד
 אדני
 א אד אדני אדני

ויכוין להמשיך הב' גבורות מנ"ה • דרחל ליסודה, (ולהמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א)

יהוה יהוה
 לג' כלי יסוד דנוק'
 שׁן דלת יוד
 שׁדי
 שׁ שׁדי שׁדי

סוד הדלקת המנורה (עבור לעמוד הבא, יש לכוין מלמטה למעלה) ←

- * עיין פת"ע דף ל"ו ע"ב, מביא מבו"ש דף נ"ד סע"א אות א' (עיין הגוב"י שם). אין לזה כוונה מפורשת. עיין מבו"ש דף נ"ג ע"ג, ענין חותם בתוך חותם, במקום שורשית. הרב ישראל בנימין (מהרי"ב) מרמז במ' של ת"ם שני צירים ושתי דלתות. עיין מז"ש ח"ב דף רע"ה רע"ב, ח"א דף כ"ט רע"א אות נ"ב, בענין אטב"ה. אמ"ל דף מ"ה ע"ד, ט' ע"ג. ת"ם, ענין עקביים של לאה בתוך ראש דרחל.
- עיין ע"ח ח"ב דף מ"ח סע"ב, רק הנ"ה מגולים (בנוק'), החג"ת (כולו) מכוסה (ע"י לבוש ז"א). לכן לנ"ה יש כח גדול ורק הם יורדים ליסוד דנוק' לעשות פעולת הדלקת המנורה.

⑩ (ב) ולהמשיך סיום הנה"י חדשים דישסו"ת לתוך כתר שלה. ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א [ע"א].

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

⑨ ולהמשיך עוד ט"ס [נ] עם הנקו' [השורשית] שבה, נשלם כתר שלה לי"ס, אטב, מאחורי ב"ש דת"ת דז"א.
⑧ (א) להמשיך חלק [הרביעי] הרביעי דחסד דת"ת לכתר שלה.

רביע הרביעי

יְהוָה

ג' כלי כתר דרחל

יֹד הֵא וְאוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵא. יֹד הֵא וְאוּ. יֹד הֵא וְאוּ הֵה

י יֵה יְהוּ יְהוּה

ומשם לכתר דרחל

יְהוּה יְהוּה

ג' כלי דעת דרחל

יֹד הֵה וּוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵה. יֹד הֵה וּוּ. יֹד הֵה וּוּ הֵה

יֹד. יֹד הֵא. יֹד הֵא וְאוּ. יֹד הֵא וְאוּ הֵה

ומשם לדעת דרחל

יְהוּה יְהוּה

ג' כלי ת"ת דרחל

אֵלֶּף לְמֵד הֵי יֹד מֵם

צְבֹאוֹת

הַשְּׁתַּפֵּא

② להעלותם מחוברים יחד דרך קו אמצעי, ליסוד דז"א שבת"ת שלה

יְהוּה יְהוּה

ג' כלי יסוד דרחל

שִׁינ׳ דִּלְת׳ יֹד

שִׁד׳

שׁ׳ שִׁד׳ שִׁד׳

← ולהמשיך [הארה] מאחור ופנים דיסוד דאבא שביסוד דז"א שהוא ריבוע ופשוט דשם ע"ב (גי' אהר"ן)

ליסוד דרחל, שמכח הארה זו הוא מקבץ את הב' גבורות להעלותם עד הכתר דנוק'

יֹד. יֹד הֵי. יֹד הֵי וְיוּ. יֹד הֵי וְיוּ הֵי קפ"ד

יֹד הֵי וְיוּ הֵי ע"ב גי' אהר"ן

להעלות הב' גבורות [דנו"ה] מיסודה,

א. א"ה המשכה זו של חלק הד' הוא אחר עליית הב' גבורות של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת עד הכתר שלה כמבואר בשער ל"ד פ"ו. וא"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה, וזה פשוט.

ב. נה"י חדשים, עיין בשער כ"ג פ"ד ושער כ"ה פ"ה.

תולדות או"מ דף ט"ו סע"ב

סדר טבילת שבועות

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה (יאהדונהי), בדחילו ורחימו (יאההויהה) ורחימו ודחילו (איאההויהה), ליחדא שם אות יו"ד ואות ה"א (או"א) בשם אות וא"ו ואות ה"א (זו"ן) (ע"י שפע א"ס המשפיע בהם ומייחדם) ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנני בא לטבול במקוה טהרה זו לתקן את שרשה במקום עליון בכל פרטיה ותיקוניה ודקדוקיה.

ויהי רצון מלפניך יאו"א שבכח סגולת טבילה זו במקוה, העולה כמספר ונק"ה שבמזל התחתון, תנקה ותטהר הכלה העליונה, נאה וחסודה, בטבילת המים היורדים מהכתר הנורא, הכולל כל נ' שערי בינה, ברדתו על ראש ז"א. ויאירו בה **יו"ד ה"י דשם ע"ב**, ו**יו"ד ה"י דשם ס"ג**, ומילוי **ע"ב**, ומילוי **ס"ג**, שכאשר יוסר מהם ה**ב' כוללים** של ב' שמות, המה יעלו כמספר **מקו"ה** העליון המושגב ומוכתר בכתרי כתרים **שער ה'ן**.

ובכן יתוקן **כתר הכלה**, נעימה וחסודה, כאשר ישית עליו בעל האשה, ויט אליה חס"ד, ותשם כתר מלכות בראשה, לשבת יחדיו. ומהארה זו תאיר **לנו**, בני מלכים בני רחל אמנו, תוספת קדושה על נר"ן, לאור באור החיים, כי עמך מקור חיים, באורך נראה אור. וצדקה תהיה לנו להיות בכלל שושביני הכלה המעדים אותה בעדי עדיים ומהארת י"ג תיקוני דיקנא ה' ה' אל רחום וחנון וכו' ונקה, המאירים עתה, אשר בהם שורש המחילה והתחינה, הקב כבסנו מעוונינו ומחטאתינו טהרנו, כאמור מפי כבודך וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם אטהר אתכם, ותוציא לאור משפטינו ואל תשחת את זכר שאריתנו, כי לך מייחלות עינינו, וזכור מעמד הר סיני לפניך כיום הזה, וקומה עזרתה לנו, ופדנו למען חסדך.

ויהי נועם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו.

לקבל תוספת הקדושה **מכתר**, יטבול ד' **טבילות**, ויכוין בראשון **ביו"ד ה"י דשם ע"ב**, ובשני **ביו"ד ה"י דס"ג**, ובשלישי **במילוי שם ע"ב**, וברביעי **במילוי שם ס"ג**. או יכוין בד' **אותיות שם הוי"ה** בניקוד **קמץ**. ואשרי איש ירא ה' אשר כמשפט הזה יעשה להשביע בצחצחות נפשו, ורוח נכון יחודש בקרבו, ולאהבה וליראה את ה' יראת הרוממות, יראָה זרע יאריך ימיו, ול"ו יראה כל חכמי לב, מוכתר בכתר תורה, וד' עליהם יחיו.

יו"ד ה'י דע"ב (35)

יו"ד ה'י דס"ג (35)

יו"ד ה'י וי"ן ה'י דע"ב (46)

יו"ד ה'י ויא"ו ה'י דס"ג (37)

ועולים כמנין **מקו"ה**, עם ב' **כוללים**. (153)

סדר המשכת המקיפים הכוללים של ז"א (של פרצופים נח"ב הכוללים)

להמשיך ל"מ הכוללים דבינה (נשמה) ודחכמה (חיה) ודכתר (יחידה) הכוללים - מקיפים ע"ג רישא דז"א

מקיפי מ'

Ⓢ

Ⓣ

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אוֹהוּיְהוָה
יְהוָה

אוֹהוּיְהוָה
יְהוָה

Ⓚ

Ⓛ

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אוֹהוּיְהוָה
יְהוָה

אוֹהוּיְהוָה
יְהוָה

Ⓛ ע"י הגהת הסידור המודפס (כרך מועד, ח"ו דף ח' סע"א. העתקנו אותה בגנזי חיים על שבועות עמוד 109),

וכן קנין פירות דף ק"ח (ע"י בגנזי חיים על שבועות בעמוד 117).

עפ"י הרה"ג שד"ה, יש לכוין בפרצוף הנוקבי לפני הזכרי.

נהר שלום דף כ"ח סע"א - סדר כוונות הטבילה

בענין עליית וכפילת החסדים, ידוע ומפורסם במקומות רבים בספר ע"ח ובפרט בשער כ"ה דרוש ג' ובשער תיקון הנוקבא בע"ח ובספר מב"ש יע"ש, שא"א להמשיך הגבורות לדעת דנוק' כי אם אחר המיתוק. וגם המשכת כפל השני חסדים התחתונים דנ"ה לחו"ב דנוקבא, כי אם אחר ירידתם וחזרתם למקומם, שהוא אחר ירידת והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל. והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל א"א אם לא אחר ירידת והמשכת הכתר. והמשכת הכתר א"א אם לא ע"י עליית כפילת החסדים. וע"כ הוא מוכרח לכוין כל אותו הסדר:

כוונת תפילת שחרית ומוסף דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף ח' עמוד ב')

הנה נודע דכל מה שנמשך במ"ט ימים עד אשמורת הבוקר דשבועות (כולל הטבילה), הוא המוחין דאחור באחור. ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים (כללי, אבל פרטי יש), ואפילו בליל שבועות, עד היום. ואח"כ על ידי תפלת שחרית ומוסף, יכוין להמשיך מוחין דאחור בפנים דישסו"ת ודאו"א ודא"א, לג' פרצופי בינה וחכמה וכתר הכוללים דזו"ן, והם המוחין דחיה (פנים) דאבי"ע דכל אותם הבחינות:

וכתב הרב ז"ל בסוף פ"ה משער כ"ה ובכמה מקומות, וז"ל: ודע כי זה שאמרנו שרחל אינה לוקחת רק סיום החיורתי, זה הוא עתה בהיותה באחוריו, כי אחרי שתגדל וכו'. ע"ש שכתב שכל אלו המוחין הם מוחין דאחור, ואח"כ באים המוחין דפנים בפנים, ונגדלת כמוהו בכתר אחד שוה לשניהם (היינו באותו הגובה). מזה נראה שאין לכוין בתפילות היום דשבועות רק ממלת "באהבה" דעמידה ואילך:

והוא שיכוין במלת "באהבה" דתפלת שחרית דלחש דיום שבועות, לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף הבינה הכולל דז"א, ולהמשיך הצלם דמוחין דתבונה לפרצוף הבינה הכולל דנוקבא, וצלם דמוחין דיש"ס על גבי רישא דז"א. ולינסור הנוקבא הנזכרת, ולהביאה לפנים. ולהעלות את שני צלמי (לכאורה צ"ל צלם אחד. או שנסביר עפ"י עלי נהר דף ע' אות ט' בהגהת השד"ה, כמו בליל פסח, שאז גם צל"ם דאח' דאח' מסתלק, מתוך הנוק') המוחין הנזכרים למ"ן, ולזווגם. להמשיך המוחין דפנים, ונמשכים ומתפשטים לנקודת הפנים דנוקבא דבינה ב"מלך עוזר" וכו', ונגדלת, וחוזרים ומסתלקים ממנה המוחין, ומתפשטים בכריעות ובזקיפות, על דרך הנזכר בתפלת החול.

ובחזרה דשחרית, יכוין על דרך הנזכר, בפרצוף הכולל דחכמה דזו"ן, הנתקן על ידי או"א עילאין.

ובלחש דמוסף, נר"ן דפרצוף הכתר דזו"ן (בנין, יחוד בשים שלום).

ובחזרה [דמוסף] פרצוף חכמה דכתר הנזכר דזו"ן (בנין, יחוד בשים שלום).

ובקדושה, הכתר דפרצוף הכתר הנזכר דזו"ן, על דרך הנזכר (בנין ויחוד, בתיבת אחד):

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ה' סוף עמוד א')

א"ה עיין בנה"ש דף כ"ט ע"ב, וז"ל. וצ"ל אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילת העומר ועד עתה, כי עתה הוא זמן המשכתם, אחרי ביאת הכתרים דזו"ן, כידוע (בסידור של חול, בתיבות קונה הכל). ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה, אחר הכתרים. או אפשר לומר שנמשכים בקרבנות ובנשמות, ע"ד המשכת המ' דצלם בשבת, ע"ש. ועיין בפתח עיניים בדף צ' ע"ג, וז"ל. ובענין המקיפי ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר וכו', ובק"ק בית אל יבב"ץ המנהג לכוין תכף אחר כונת הטבילה (עמוד 107), קודם צאת מן הטבילה, עכ"ל. וא"כ, כאן אחר הכונה הזאת, צריך לכוין להמשיך ל"מ הכוללים דפרצופי בינה וחכמה וכתר כנז':

הגהה על הסידור (סידור הרש"ש ח"ו דף ט' עמוד א')

א"ה עיין בשמן ששון ח"ד (פתח עיניים) דף צ' ע"ב, וז"ל בענין המנהגים בק"ק בית אל יבב"ץ, בסדר הכוונות בליל שבועות, אין לכוין שום כוונה, רק יאמר ערבית פשוט. וכן ביום, תפילה פשוטה עד מילת באהבה של העמידה. ומשם ואילך יתחיל בסדר הכוונה כנזכר בסידורים, לכוין קבלת דמב"ד ובירורי רפ"ח דכל בחינה לצורך מוחין דאחו"פ דפנים כנודע. וכמ"ש בנה"ש דף ל"ג אע"א ע"ש. וכן אנו נוהגים, וכן כתב הרב היר"א בסידור. וז"ל: לחש דשחרית, יכוין בסידור החול לנסור ב' פרצופים דאחו"פ דאח' דבינה דזו"ן, ולהביא להם ב' צלמי המוחין דאחו"פ דפנים. והכריעות וזקיפות וזיווג שים שלום, כמו בחול ממש, אלא שהזיווג הוא בזו"ן הגדולים דפרצוף בינה, ויעקב ורחל נכללים בהם. חזרת שחרית, [כנ"ל] בפרצוף חכמה דזו"ן. לחש דמוסף, [כנ"ל] נר"ן דכתר דזו"ן. חזרה דמוסף, [כנ"ל] חכמה דכתר דזו"ן. קדושת כתר, [כנ"ל] כתר דכתר דזו"ן ע"ש.

כוונת הסעודה דיום שבועות (סידור הרש"ש ח"ו דף י"ב עמוד ב')

ובסעודה דיום שבועות, יכוין להמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים דחיצוניות, אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנז"ל לחיצוניות דזו"ן על ידי מנחת שעורים (קרבן העומר). ועתה, יכוין להמשיך המוחין דפנים בפנים, ולזווגם דוגמת מה שנעשה בתפילות, ולהמשיך טיפת ה"ח הנמשכים על ידי שתי הלחם (קרבן שבועות), כי חטה בגימטריא כ"ב אתון, סוד ה"ח כנודע:

1. שעה"כ דף פ"ו ע"ד, הגוב"י אות ב', מביא את פע"ח שער ספירת העומר דף פ"ו ע"ד.
עפ"י דעת האריז"ל אין להסתפר בכל תקופת ספירת העומר עד ערב שבועות. סיבת האיסור אינה בגלל האבלות על תלמידי ר"ע כמו עפ"י פשט ההלכה, אלא מפני טעם עמוק הקשור לתיקון הנקרא עמר נקה שהוא בגלגלתא דא"א והוא נתקן בימים אלו. עיקר השלמת התיקון הוא במ"ו לעומר, לכן אין להקדים.
 2. שעה"כ דף פ"ז ע"א, הגוב"י אות ד': הרב שמואל ויטאל מעיד שאביו היה מסתפר במ"ח ולא הסביר הדבר. סברת מהרש"ו כיון שכבר נשלמו שני צרופי שמות אלוקים כל אחד כ"ד צרופים. אביו הסתיר ולא רצה להסביר את טעם מנהגו זה.
 3. נה"ש דף ל"ג ע"א: צריך להיזהר לא לגלח אלא במ"ט לעומר כפי מנהג האריז"ל ולא במ"ח כי אין קשר בין המוחין של העומר לשערות ובחי' מ"ט של השערות לא נמשכה כלל עד יום מ"ט. נסתפק ספק גדול אם חל מ"ט בשבת האם נתיר לגלח במ"ח, ולא נפשט הספק. אלולי הכריחוני לגלח כמעט לא הייתי מגלח. כלומר, בסופו של דבר הרש"ש התגלח במ"ח.
 4. מורה באצבע לחיד"א סעיף רכ"א: רבינו האר"י לא היה מגלח עד מ"ט. כאשר חל מ"ט בשבת, ראיתי בכתב יד הרש"ש שאין לגלח אך הכריחוהו לגלח. גם דעת החיד"א שיש לגלח שלא יכנס לרגל מנוול.
 5. דב"ש מנהגי בית אל אות נ"ה: כשחל יום מ"ט בשבת אזי מגלחין ביום מ"ח לכבוד שבת ויו"ט.
 6. בן איש חי הגדת אורח חיים עניין חוה"מ סעיף כ"ז: אם חל ערב שבועות ביום שבת, מותר לגלח ביום מ"ח (מורה באצבע אות רכ"א).
 7. כף החיים תצ"ג ס"ק י"ג: הביא דברי המורה באצבע להלכה שמותר להסתפר במ"ח אם חל מ"ט בשבת.
 8. הרב מרדכי אליהו הלכות חגים פרק כ"א הלכה י"ג: כשחל שבועות ביום א' יסתפרו ביום ו'. עיין כף החיים תצ"ג ס"ק י"ג.
 9. שיטת השד"ה מובאת בספר דרכי החיים והשלום של האדמו"ר ממונקטש עמוד שפ"ו סימן תרכ"ח: כשחל ערב שבועות בשבת נהג השד"ה כשיטת הרש"ש, וכן נהגו איתו החבריה קדישא דיליה.
- מעיקר הדין, נראה שלפי רוב הפוסקים מותר להסתפר במ"ח שחל להיות בערב שבת. אך נראה שישב ואל תעשה עדיף.

תם ולא נשלם, השבח לאל בורא עולם,
 ירושלים תובב"א

